

รายงานการประชุมสภาจังหวัดสุพรรณบุรี

ครั้งที่ ๘๒

วันพฤหัสบดีที่ ๘ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๐๓

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๐๘.๕๕ นาฬิกา

ประธานสภาจังหวัดสุพรรณบุรี: วันนี้
มีสมาชิกมาร่วมการประชุม ๑๔๘ คน ควบคุม
องค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าจะได้ดำเนินการ
ประชุมต่อไป

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธาน
สภาจะแจ้งต่อที่ประชุม สำหรับวันนี้ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงาน
การประชุมสภาจังหวัดสุพรรณบุรี ครั้งที่ ๗๙
และ ๘๐ มีท่านสมาชิกผู้ใดจะขอเปลี่ยนแปลงแก้ไขประการใดหรือไม่

(ไม่มีสมาชิกขอเปลี่ยนแปลงแก้ไข
ประการใด)

ประธานสภาจังหวัดสุพรรณบุรี: เมื่อ
ไม่มีท่านผู้ใดขอเปลี่ยนแปลงแก้ไขประ-
การใด ถือว่าที่ประชุมรับรองรายงานการ
ประชุม ครั้งที่ ๗๙ และ ๘๐

ระเบียบวาระที่ ๓ ร่างพระราชบัญญัติ
โอนกรรมสิทธิ์ที่วัด วัดปรก และที่ธรณี
สงฆ์วัดกลางเกร็ด ตำบลบางตลาด อำเภอ
ปากเกร็ด กับที่วัด วัดสนามใต้ ตำบลท่า-
ทราย อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี
ให้แก่กรมชลประทาน พ.ศ. ซึ่งคณะ
กรรมาธิการการปกครองพิจารณาเสร็จแล้ว
เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒

(ลำดับ)

ที่ ๘๙๙/๒๕๐๓

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๓

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่วัด วัดปรก และที่ธรณีสงฆ์ วัดกลางเกร็ด
ตำบลบางตลาด อำเภอปากเกร็ด กับที่วัด วัดสนามใต้ ตำบลท่าทราย อำเภอเมือง
นนทบุรี จังหวัดนนทบุรี ให้แก่กรมชลประทาน พ.ศ.

กรรมาธิการ ประธานสภาจังหวัดสุพรรณบุรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่วัด วัดปรก และที่ธรณีสงฆ์ วัดกลาง
เกร็ด ตำบลบางตลาด อำเภอปากเกร็ด กับที่วัด วัดสนามใต้ ตำบล

ทำทราข คำเภอเม็กงนนทบุรี จ้งหวัคนนทบุรี ให้แกักรมชลประทธาน
พ.ศ. พร้กัมคัวยบ้นทีกการประชุมของคณงกรรมาธการ ๑ ชุด

ทามทีกัประชุมสการ้งรัฐธรรมนุญในฐานะเป็นรัฐสกาทำหน้ทีกบัญญคิไค้ง
มคิรับหลั้การแห่งร้งพระราชบัญญคิโอนกรรมลธิท้ท้วคั วัคปวก และท้ชรมีสงม้วัคกลาง-
เกรคิ ค้าบลงคดลาค อ้าเบอปากเกรคิ กับท้วัคสนามไค้ ค้าบทำทราข อ้าเบอเมือง
นนทบุรี จ้งหวัคนนทบุรี ให้แกักรมชลประทธาน พ.ศ. (คณงรัฐมนทรีเป็นผู้เสนอ)
และสงัให้คณงกรรมาธการปกครองพิจารณาประกอบคัวย

๑. พลเรือตรี ฉวลิยั อ้ารงนาวาสว้คิ เป็น ประธานกรรมาธการ
๒. นายทวี แรงข้า
๓. หลวงประกอบนคิสาร
๔. พลตรี ประยูร หนูนภักคิ
๕. นายพลค้าวจลกคก ประเสวรัฐ รุจิจวังคั
๖. นายเล็ค จุณณานนท้
๗. นายสมภพ โทคระกิตยั
๘. พระยาสุนทรพิพิธ
๙. หลวงครรณไกวัลวทีกั
๑๐. หลวงครรณปริชาขนุปกการ
๑๑. นายเสกค บุดยัษฐิติ เป็น เลขานกรรมาธการ

กัคนี้ คณงกรรมาธการไค้พิจารณาร้งพระราชบัญญคิฉบับนี้เสร็จแล้ว จ้งกราบ
เร็กนมาเพื่อท้านจักไค้ นำเสนอทีกัประชุมสการ้งรัฐธรรมนุญพิจารณาในวาระทีกั ๒ และทีกั ๓
ค้อไป.

ขอสงคความบ้นคิอย่างย้ง
(ลงชื่อก) พลเรือตรี ฉ. อ้ารงนาวาสว้คิ
(ฉวลิยั อ้ารงนาวาสว้คิ)

ประธานกรรมาธการสามัญ

บันทึก

การประชุมกรรมการสามัญ

คณะกรรมการการปกครองพิจารณาร่างพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่วัด วัดปรก และที่ธรณีสงฆ์ วัดกลางเกร็ด ตำบลบางตลาด อำเภอปากเกร็ด กับที่วัด วัดสนามใต้ ตำบลท่าทราย อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี ให้แก่กรมชลประทาน พ.ศ.

ตามที่ที่ประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญในฐานะเป็นรัฐสภาทำหน้าที่นิติบัญญัติ ได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่วัด วัดปรก และที่ธรณีสงฆ์ วัดกลางเกร็ด ตำบลบางตลาด อำเภอปากเกร็ด กับที่วัด วัดสนามใต้ ตำบลท่าทราย อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี ให้แก่กรมชลประทาน พ.ศ. (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) และส่งให้คณะกรรมการการปกครองพิจารณานั้น บัดนี้ได้ดำเนินการแล้ว จึงขอเสนอผลของการพิจารณาดัง ต่อไปนี้

๑. ผู้ที่คณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้ชี้แจงแทนคือ นายเขียน สุขยานนท์ และนายมัน จุลวิจิตร

๒. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีผู้แปรญัตติ

๓. บัญญัติผลของการพิจารณาดังต่อไปนี้

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข

คำปรารภ " "

มาตรา ๑ " "

มาตรา ๒ " "

มาตรา ๓ " "

มาตรา ๔ " "

แผนที่ท้ายพระราชบัญญัติ มีการแก้ไข

๔. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามร่างเดิมโดยไม่มีกรแก้ไขมาพร้อมกันบันทึกนี้ด้วยแล้ว.

(ลงชื่อ)

เสถียร บุญชัยสิทธิ์
(นายเสถียร บุญชัยสิทธิ์)

ร่าง

พระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่วัด วัดปรก และที่ธรณีสงฆ์ วัดกลางเกร็ด ตำบลบางตลาด อำเภอปากเกร็ด กับที่วัด วัดสนามใต้ ตำบลท่าทราย อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี ให้แก่กรมชลประทาน

พ.ศ.

.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรโอนกรรมสิทธิ์ที่วัด วัดปรก และที่ธรณีสงฆ์ วัดกลางเกร็ด ตำบลบางตลาด อำเภอปากเกร็ด กับที่วัด วัดสนามใต้ ตำบลท่าทราย อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี ให้แก่กรมชลประทาน

.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่วัด วัดปรก และที่ธรณีสงฆ์ วัดกลางเกร็ด ตำบลบางตลาด อำเภอปากเกร็ด กับที่วัด วัดสนามใต้ ตำบลท่าทราย อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี ให้แก่กรมชลประทาน พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ไว้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้โอนกรรมสิทธิ์ที่วัด วัดปรก และที่ธรณีสงฆ์ วัดกลางเกร็ด ตำบลบางตลาด อำเภอปากเกร็ด กับที่วัด วัดสนามใต้ ตำบลท่าทราย อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี ภายในแนวเขตตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ให้แก่กรมชลประทาน

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้.

.....

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ : ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ: คณะกรรมการมีอะไรที่จะแถลงบ้างหรือไม่

นายเสกธ บุดชัยวุฒิ (กรรมการ): คณะกรรมการไม่มีอะไรจะแถลงเพิ่มเติม

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ : ขอให้เลขาธิการอ่าน

นายประเสริฐ ปัทมสุกนธ์ (ผู้รักษาการในตำแหน่งเลขาธิการสภา) : ร่างพระราชบัญญัติโยนกรรมสิทธิ์ที่วัด วัดปรก และที่ตรงฝั่งมี วัดกลางเกร็ด ตำบลบางตลาด อำเภอปากเกร็ด กับที่วัด วัดสนามใต้ ตำบลท่าทราย อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี ให้แก่กรมชลประทาน พ.ศ. ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข คำปวารณา ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ และมาตรา ๔ ไม่มีการแก้ไข

แผนที่ท้ายพระราชบัญญัติ มีการแก้ไข (ไม่มีสมาชิกทักท้วง)

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ : จบการพิจารณาในวาระที่ ๒ แล้ว ค่อยไปเป็นการพิจารณาในวาระที่ ๓ ข้าพเจ้าขอมติที่ประชุมว่า สมควรที่จะประกาศใช้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นกฎหมายได้หรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นว่าสมควรที่จะประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ : เป็นอันว่าที่ประชุมลงมติให้ประกาศใช้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นกฎหมายได้

ระเบียบวาระที่ ๔ ร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ พ.ศ. ซึ่งคณะ กรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒

(สำเนา)

ที่ ๑๐๔๘/๒๕๐๓

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

๒ ธันวาคม ๒๕๐๓

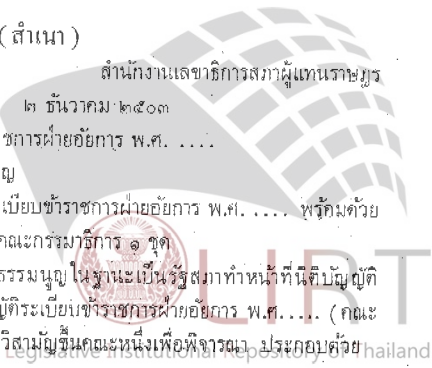
เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ พ.ศ.

กราบเรียน ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ พ.ศ. พริกกัมด้วย

บันทึกการประชุมของคณะกรรมการ ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญ ในฐานะเป็นรัฐสภาทำหน้าที่นิติบัญญัติ ได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ พ.ศ. (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) และตั้งกรรมการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณา ประกอบด้วย

๑. นายกมล วรณประภา
๒. นายพลตำรวจโท จำรัส มณีชุกานนท์
๓. พลเรือตรี ตรีชัย ช่างนาเวสวัสถ์
๔. นายถวิล สุนทรสารทูล
๕. พลเอก ประภาส จารุเสถียร
๖. นายมัญญ วิวิสุทธ์
๗. พลโท ไทว ควงมณี
๘. หลวงยรรวดีโกศลวิที
๙. หลวงยรรวดีปรีชาชูปการ

ที่ประชุมกรรมการได้เลือกข้าพเจ้าเป็นประธานกรรมการ และ นายกมล วรณประภา เป็นเลขาธิการกรรมการ

บัดนี้ คณะกรรมการได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เสร็จแล้ว จึงกราบเรียนมาเพื่อท่านจักได้นำเสนอที่ประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ต่อไป.

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง
(ลงชื่อ) พลเอก ป. จารุเสถียร
(ประภาส จารุเสถียร)
ประธานกรรมการวิสามัญ

บันทึก

การประชุมกรรมการวิสามัญ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ พ.ศ.

ตามที่ที่ประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญในฐานะเป็นรัฐสภาทำหน้าที่นิติบัญญัติได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ พ.ศ. (คดีรัฐธรรมนูญเป็นผู้เสนอ) และตั้งกรรมการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณาเห็น บัดนี้ ได้ดำเนินการแล้ว จึงขอเสนอผลของการพิจารณาตั้งต่อไปนี้

๑. คณะกรรมการได้เลือก พลเอก ประภาส จารุเสถียร เป็นกรรมการ และ นายกมล วรณประภา เป็น เลขาธิการกรรมการ

๒. ผู้ที่คณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้ชี้แจงแทน คือ นายปรีชา วัฏฏะสิงห์

๓. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีผู้แปรญัตติ

๔. ปรากฏผลของการพิจารณาคั่งต่อไปนี้

ข้อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข

คำแปรญัตติ

”

ลักษณะ ๑ ข้อความเบื้องต้น

”

มาตรา ๑-๔

”

มาตรา ๕

มีการแก้ไข

มาตรา ๖-๓

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๗ ทวิ

กรรมวิธีการเพิ่มขึ้นใหม่

มาตรา ๘

มีการแก้ไข

มาตรา ๙-๑๐

ไม่มีการแก้ไข

ลักษณะ ๒ ข้าราชการอัยการ

”

หมวด ๑ การบรรจุ การแต่งตั้งและ

การเลื่อน

”

มาตรา ๑๑-๑๔

”

มาตรา ๑๕-๑๗

มีการแก้ไข

มาตรา ๑๘

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๙-๒๑

มีการแก้ไข

หมวด ๒ การสอบคัดเลือก

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒๒-๒๕

”

หมวด ๓ การพ้นจากตำแหน่ง

”

มาตรา ๒๖-๓๐

”

ลักษณะ ๓ คณะกรรมการอัยการ

”

มาตรา ๓๑-๓๓

”

<u>มาตรา ๓๔</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๕-๓๖</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>ลักษณะ ๔ วินัยและการลงโทษข้าราชการ</u>	
<u>อัยการ</u>	”
<u>หมวด ๑ วินัย</u>	”
<u>มาตรา ๓๗-๕๐</u>	”
<u>หมวด ๒ การลงโทษ</u>	”
<u>มาตรา ๕๑-๕๒</u>	”
<u>มาตรา ๕๓-๕๔</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕๕</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>หมวด ๓ การรักษาวินัย</u>	”
<u>มาตรา ๕๖-๕๗</u>	”
<u>มาตรา ๕๘</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕๙-๖๑</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๖๒-๖๔</u>	มีการแก้ไข
<u>ลักษณะ ๕ บทเฉพาะกาล</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๖๕</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๖๖-๖๘</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๖๙ ทวิ</u>	การมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่
<u>บัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการอัยการ</u>	ไม่มีการแก้ไข

๕. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติกามที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาพร้อมกับบันทึก

นี้ด้วยแล้ว.

(ลงชื่อ) กมล วรณประภา
(นายกมล วรณประภา)

เลขานุการ

(๒) ข้าราชการตุลาการซึ่งแบ่งออกเป็น

(ก) ข้าราชการตุลาการสามัญ คือ ข้าราชการผู้มีหน้าที่ในทางตุลาการ โดยได้รับเงินเดือนในอัตราสามัญ

(ข) ข้าราชการตุลาการวิสามัญ คือ ข้าราชการผู้มีหน้าที่ในทางตุลาการ โดยได้รับเงินเดือนในอัตราวิสามัญ

มาตรา ๕ ข้าราชการอัยการจะได้รับเงินเดือนตามตำแหน่ง (ตาม) ที่มีบัญชีไว้ในมาตรา ๑๒ และตามอัตราในบัญชีที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ (ส่วนข้าราชการตุลาการสามัญ จะได้รับเงินเดือนตามอัตราในบัญชีซึ่งกำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนเช่นเดียวกับข้าราชการพลเรือนสามัญ)

ในปีหนึ่ง ให้สำนักงานประมาณกำหนดเงินในงบประมาณไว้สำหรับเลื่อนเงินเดือนข้าราชการ (ฝ่าย) อัยการตามที่คณะรัฐมนตรีอนุมัติ

เพื่อประโยชน์ในการยอมรับยศของข้าราชการ (ฝ่าย) อัยการ คณะรัฐมนตรีจะวางระเบียบและวิธีการให้กระทรวงการคลังหักเงินเดือนของข้าราชการ (ฝ่าย) อัยการไว้เป็นเงินสะสมและคิดดอกเบี้ยจากเงินสะสมนั้นให้ช่วยก็ได้ เงินสะสมและดอกเบี้ยให้จ่ายคืนเมื่อออกจากราชการ

มาตรา ๖ เครื่องแบบของข้าราชการอัยการ และระเบียบการแต่งให้เป็นไปตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๗ ข้าราชการอัยการผู้ไปรับราชการตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารราชการทหาร เมื่อออกจากราชการที่ไปรับนั้นโดยไม่มีความเสียหายแล้ว ประสงค์จะเข้ารับราชการ โดยรับเงินเดือนเท่าที่ได้รับอยู่ในขณะที่ไปรับราชการตามกฎหมายนั้น ก็ให้ยื่นคำขอภายในกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันพ้นการรับราชการทหาร ให้รัฐมนตรีรับบรรจุทีเดียว แต่ถ้าจะบรรจุให้ได้รับเงินเดือนสูงกว่าขณะที่ไปรับราชการทหาร ให้บรรจุได้คำมหลักเกณฑ์และวิธีการซึ่ง ก.อ. จะได้กำหนด

มาตรา ๘ ทวิ การบังคับบัญชาข้าราชการอัยการ ให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบการบริหารราชการแผ่นดินและกฎหมายว่าด้วยพนักงานอัยการมาใช้บังคับเพียงเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งต่อบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่การบังคับบัญชาข้าราชการอัยการในกองอัยการกองคดีและกองวิชาการ ให้ใช้อัยการพิเศษฝ่ายคดีและอัยการพิเศษฝ่ายวิชาการ เป็นผู้บังคับ

บัญญัติจากรองอธิบดีตามลำดับ ส่วนการบังคับบัญชาข้าราชการอัยการในเขต อัยการพิเศษประจำเขตนั้น ๆ เป็นผู้บังคับบัญชาจากรองอธิบดี

มาตรา ๘ ให้ข้าราชการอัยการเป็นข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน และให้ใช้กฎหมายนี้บังคับแก่ข้าราชการทุกระดับ ตำแหน่งข้าราชการอัยการใดเป็นตำแหน่งผู้บังคับบัญชาข้าราชการอัยการ โดยเทียบตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่งใด ให้กำหนดโดยกฎ ก.พ.

มาตรา ๙ ให้ถือว่าข้าราชการอัยการเป็นข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

มาตรา ๑๐ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจกำหนดค่าธรรมเนียมการสอบครั้งหนึ่งไม่เกินหนึ่งร้อยบาท และออกกฎกระทรวงเพื่อยุติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ลักษณะ ๒

ข้าราชการอัยการ

หมวด ๑

การบรรจุ การแต่งตั้ง และการเลื่อน

มาตรา ๑๑ ตำแหน่งข้าราชการอัยการมีดังนี้ อธิบดี รองอธิบดี อัยการพิเศษฝ่ายปรึกษา อัยการพิเศษฝ่ายคดี อัยการพิเศษฝ่ายวิชาการ อัยการพิเศษประจำเขต อัยการประจำกรม อัยการประจำกอง อัยการจังหวัดและอัยการผู้ช่วย

นอกจากตำแหน่งดังกล่าวแล้ว อาจให้มีตำแหน่งข้าราชการอัยการที่เรียกชื่ออย่างอื่น ซึ่งจะได้มีกฎกระทรวงกำหนดเกี่ยวกับตำแหน่งดังกล่าวแล้ว กฎกระทรวงเช่นว่านี้ให้ได้รับความเห็นชอบของ ก.อ. ก่อน

มาตรา ๑๒ ข้าราชการอัยการให้ได้รับเงินเดือนตามตำแหน่งดังต่อไปนี้

(๑) อธิบดี ให้ได้รับเงินเดือนชั้น ๖

(๒) รองอธิบดี ให้ได้รับเงินเดือนชั้น ๕

(๓) อัยการพิเศษฝ่ายปรึกษา อัยการพิเศษฝ่ายคดี อัยการพิเศษฝ่ายวิชาการ

อัยการพิเศษประจำเขต ให้ได้รับเงินเดือนชั้น ๔

- (๔) ยัยการประจำกรม ให้ได้รับเงินเดือนชั้น ๓
 (๕) ยัยการประจำกอง ยัยการจังหวัด ให้ได้รับเงินเดือนชั้น ๒
 (๖) ยัยการผู้ช่วย ให้ได้รับเงินเดือนชั้น ๑

ในกรณีที่ข้าราชการอัยการได้เลื่อนตำแหน่งให้ได้รับเงินเดือนในอัตราขั้นต่ำของชั้นที่กำหนดไว้สำหรับตำแหน่งที่เลื่อนขึ้น แต่ถ้าผู้นั้น ได้รับเงินเดือนสูงกว่าขั้นต่ำของชั้นที่กำหนดไว้สำหรับตำแหน่งดังกล่าว ก็ให้ได้รับเงินเดือนในชั้นของชั้นที่กำหนดไว้สำหรับตำแหน่งนั้น ซึ่งมีจำนวนเท่ากับเงินเดือนที่ได้รับอยู่

มาตรา ๑๓ การบรรจุบุคคลเป็นข้าราชการอัยการในตำแหน่งอัยการผู้ช่วยให้รัฐมนตรีบรรจุโดยวิธีการสอบคัดเลือกตามความในหมวด ๒ แห่งลักษณะนี้

แต่ถ้าผู้ใด

(๑) สอบไล่ได้ปริญญาหรือประกาศนียบัตรทางกฎหมายจากต่างประเทศ ซึ่ง ก.อ. เห็นว่าไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี และสอบไล่ได้เป็นธรรมศาสตร์บัณฑิตหรือนิติศาสตร์บัณฑิต หรือสอบไล่ได้ทางสำนักกรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา

(๒) เป็นรัฐมนตรีบัณฑิตหรือนิติศาสตร์บัณฑิต หรือสอบไล่ได้วิชากฎหมายชั้นเนติบัณฑิตจากโรงเรียนกฎหมายกระทรวงยุติธรรม หรือสอบไล่สำเร็จวิชากฎหมายจากคณะนิติศาสตร์และรัฐศาสตร์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ใน พ.ศ. ๒๔๗๖ และสอบไล่ได้ ชั้นเกียรตินิยมทางสำนักกรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา หรือสอบไล่ได้ปริญญาโททางกฎหมายไทย แล้วได้ประกอบวิชาชีพทางกฎหมายตามที่ ก.อ. กำหนด เป็นเวลาไม่ต่ำกว่าสองปี หรือ

(๓) สอบไล่ได้ปริญญาเอกทางกฎหมายไทย

เมื่อ ก.อ. ได้พิจารณาและสอบสวนเห็นว่า เป็นผู้มีความซื่อสัตย์และซื่อตรงดี และมีความรู้ตาม มาตรา ๒๒ และสมควรที่จะรับ ก็ให้รัฐมนตรีบรรจุเป็นข้าราชการอัยการในตำแหน่งอัยการผู้ช่วยได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และอัตราส่วนแห่งจำนวนผู้สอบคัดเลือกได้ ซึ่ง ก.อ. จะได้กำหนด

มาตรา ๑๔ การบรรจุบุคคลเป็นข้าราชการอัยการในตำแหน่งอัยการผู้ช่วย ให้บรรจุให้ได้รับเงินเดือนในอัตราขั้นต่ำของชั้น เว้นแต่ผู้ได้รับการคัดเลือกหรือสอบคัดเลือกผู้ใดเป็นผู้ได้รับปริญญาหรือประกาศนียบัตรทางกฎหมายจากต่างประเทศที่ต่างประเทศ

หรือประกาศนียบัตรนั้น ก.อ. เทียบว่าสูงกว่าปริญญาตรี ก็ให้บรรจุให้ได้รับเงินเดือนในอัตราสูงกว่าขั้นค่าได้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการซึ่ง ก.อ. จะได้กำหนด

มาตรา ๑๕ การแต่งตั้งข้าราชการอัยการให้ดำรงตำแหน่งอัยการผู้ช่วยอัยการจังหวัด (และ) อัยการประจำกองและตำแหน่งที่เทียบเท่ากับตำแหน่งดังกล่าว ให้รัฐมนตรีเป็นผู้แต่งตั้งโดยความเห็นชอบของ ก.อ.

อัยการผู้ช่วยผู้ได้รับแต่งตั้งโดยการคัดเลือกหรือสอบคัดเลือก จะคงดำรงตำแหน่งอยู่ได้ต่อเมื่อได้รับการยอมรับจากกรมอัยการมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งปี และผลของการยอมรับเห็นที่พอใจของ ก.อ. ว่า อัยการผู้ช่วยดังกล่าวมีความรู้ความสามารถและความประพฤติเหมาะสมที่จะเป็นอัยการผู้ช่วย

อัยการผู้ช่วยผู้ใดเป็นอัยการผู้ช่วยมาแล้วเป็นเวลาสองปี และผลของการยอมรับยังไม่เป็นที่พอใจของ ก.อ. ดังกล่าวในวรรคก่อน หรือปรากฏว่าผู้ได้รับแต่งตั้งไม่เหมาะสมที่จะเป็นอัยการผู้ช่วย ให้รัฐมนตรีมีอำนาจสั่งให้ออกจากราชการได้

มาตรา ๑๖ การแต่งตั้งข้าราชการอัยการให้ดำรงตำแหน่งอัยการประจำกรมอัยการพิเศษประจำเขต อัยการพิเศษฝ่ายคดี อัยการพิเศษฝ่ายรักษา รงอธิบดี (และ) อธิบดีและตำแหน่งที่เทียบเท่ากับตำแหน่งดังกล่าว ให้รัฐมนตรีเสนอ ก.อ. เพื่อให้ความเห็นชอบก่อน เมื่อได้รับความเห็นชอบแล้ว จึงนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงแต่งตั้ง

มาตรา ๑๗ การเลื่อนขั้นเงินเดือนข้าราชการอัยการในชั้นหนึ่ง ๆ ให้รัฐมนตรีเป็นผู้ส่งเลื่อน โฉนดได้รับความเห็นชอบของ ก.อ. แล้ว โดยปกติปีละหนึ่งขั้น โดยคำนึงถึงความอดทน ความสามารถ และการปฏิบัติตามวินัย ตลอดจนคุณงามและปริมาณแห่งราชการตำแหน่งนั้น ๆ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง กฎกระทรวงเช่นว่านี้ให้ได้รับความเห็นชอบของ ก.อ. ก่อน

มาตรา ๑๘ ข้าราชการอัยการผู้ใดถึงแก่ความตายเนื่องจากปฏิบัติหน้าที่ราชการ คณะรัฐมนตรีจะพิจารณาเลื่อนขั้นหรือขึ้นเงินเดือนเพื่อประโยชน์ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญก็ได้

มาตรา ๑๙ การโอนข้าราชการอัยการเป็นข้าราชการตุลาการ หรือการโอนข้าราชการอัยการไปเป็นข้าราชการในกระทรวงทบวงกรมอื่น ให้รัฐมนตรีสั่งได้ เมื่อข้าราชการอัยการผู้ (จะโอนไป) นั้นยินยอมและ ก.อ. เห็นชอบด้วยแล้ว

(การให้ข้าราชการอัยการไปทำงานชั่วคราวในตำแหน่งข้าราชการธุรการ หรือ ตำแหน่งใด ๆ ในกระทรวงมหาดไทย ให้รัฐมนตรีสั่งได้เมื่อข้าราชการอัยการผู้จะโอนไปยินยอมและ ก.อ. เห็นชอบด้วยแล้ว ในระหว่างที่ปฏิบัติงานเช่นว่านี้ ข้าราชการอัยการผู้นั้น จะดำเนินคดีในหน้าที่พนักงานอัยการมิได้)

มาตรา ๒๐ การแต่งตั้งข้าราชการธุรการไปเป็นข้าราชการอัยการ โดยได้รับเงินเดือนซึ่งไม่สูงกว่าเดิมอาจทำได้ เมื่อ ก.อ. เห็นชอบด้วย แต่ข้าราชการธุรการผู้นั้นต้องเคยดำรงตำแหน่งข้าราชการอัยการมาแล้ว

มาตรา ๒๑ ข้าราชการอัยการผู้ใดพ้นจากตำแหน่งข้าราชการอัยการไปโดยมิได้มีความผิดหรือกลับคืนในราชการ หรือไปรับราชการในกระทรวงทบวงกรมอื่น เมื่อจะกลับเข้ารับตำแหน่งข้าราชการอัยการโดยได้รับเงินเดือนซึ่งไม่สูงกว่าขณะพ้นจากตำแหน่งข้าราชการอัยการ ถ้ามีคุณสมบัติและพื้นความรู้ตาม (ความใน) มาตรา ๒๒ รัฐมนตรีจะสั่งรับเพียบพร้อมเมื่อได้รับความเห็นชอบของ ก.ย. แล้วก็ได้

หมวด ๒

การสอบคัดเลือก

มาตรา ๒๒ ผู้สมัครสอบคัดเลือกเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการอัยการในตำแหน่งอัยการผู้ช่วย ต้อง

- (๑) มีสัญชาติไทย
- (๒) อายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบสามปี
- (๓) เป็นผู้เลื่อมใสในการปกครองในระบอบรัฐธรรมนูญด้วยความบริสุทธิ์ใจ
- (๔) (ก) เป็นธรรมชาติหรือบัณฑิตหรือนิติศาสตร์บัณฑิต หรือสอบไล่ได้วิชากฎหมายชั้นเนติบัณฑิตจากโรงเรียนกฎหมายกระทรวงยุติธรรม หรือสอบไล่สำเร็จวิชากฎหมายจากคณะนิติศาสตร์และรัฐศาสตร์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ใน พ.ศ. ๒๕๑๖ หรือสอบไล่ได้ปริญญาหรือประกาศนียบัตรทางกฎหมายจากต่างประเทศ ซึ่ง ก.อ. เห็นว่าไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี และ

(ข) สอบไล่ได้วิชากฎหมายจากสำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา

- (๕) เป็นสมาชิกวุฒิสภาแห่งนครนิวยอร์ก
- (๖) ไม่เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกพักราชการ
- (๗) ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี
- (๘) ไม่เป็นผู้มีหนี้สินพันตัว
- (๙) ไม่เป็นผู้เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ เพราะกระทำผิดวินัย

(๑๐) ไม่เป็นผู้เคยรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก

(๑๑) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ หรือมีกายทุพพลภาพ หรือเป็นโรคที่ระบุไว้ในกฎกระทรวง

(๑๒) เป็นผู้ที่คณะกรรมการแพทย์มีจำนวนไม่น้อยกว่า ๓ คน ซึ่ง ก.อ. จะได้กำหนดไว้ ได้ตรวจร่างกายและจิตใจแล้ว และ ก.อ. ได้พิจารณารายงานของแพทย์เห็นว่าสมควรรับสมัครได้

ให้ ก.อ. มีอำนาจระเบียบเพื่อตรวจสอบคุณสมบัติของผู้สมัครสอบคัดเลือกก่อนที่จะรับสมัครได้

มาตรา ๒๓ ให้ ก.อ. มีอำนาจกำหนดหลักสูตรและวิธีการสอบคัดเลือกตลอดจนวางเงื่อนไขในการรับสมัคร

เมื่อสมควรจะมีการสอบคัดเลือกเมื่อใด ให้อธิบดีเสนอต่อ ก.อ. และให้ ก.อ. จัดให้มีการสอบคัดเลือก เมื่อได้มีการสอบใหม่และได้ประกาศผลของการสอบแล้ว บัญชีสอบคัดเลือกคราวก่อนเป็นอันล้มเลิก

มาตรา ๒๔ ตำแหน่งข้าราชการอัยการใดที่โดยลักษณะ ปริมาณ หรือคุณภาพของงานไม่เหมาะสมแก่การแต่งตั้งสตรีเข้ารับราชการ ให้กำหนดโดยกฎกระทรวง ซึ่งออกโดยความเห็นชอบของ ก.อ. มิให้สตรีเข้ารับราชการในตำแหน่งนั้น

มาตรา ๒๕ ผู้ที่สอบได้คะแนนสูงได้เข้ารับราชการก่อนผู้ที่ได้คะแนนต่ำลงมาตามลำดับแห่งบัญชีสอบคัดเลือก

ผู้สอบคัดเลือกได้คนใด หากขาดคุณสมบัติข้อใดข้อหนึ่งตามมาตรา ๒๒ หรือเป็นบุคคลซึ่ง ก.อ. เห็นว่ามีชื่อเสียงหรือความประพฤติหรือเหตุอื่น ๆ ที่ไม่เหมาะสมจะเป็นข้าราชการอัยการ เป็นอันหมดสิทธิ์เข้ารับราชการตามการสอบคัดเลือกนั้น

ผู้สอบคัดเลือกได้คนใดได้บรรจจุเข้าบริหารการแล้ว หากภายหลังปรากฏต่อ ก.อ. ว่าผู้นั้นขาดคุณสมบัติหรือพินความรูตามมาตรา ๒๒ ตั้งแต่ก่อนได้รับการบรรจุก็ติ หรือมีกรณีต้องหาผู้ก่อนและภายหลังเป็นผู้ขาดคุณสมบัติเนื่องจากกรณีต้องหานี้ก็ติ ถ้า เป็นข้าราชการอัยการนอกจากตำแหน่งอัยการผู้ช่วย อัยการจังหวัด และอัยการประจำกอง ก็ให้นำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงถอดถอน สำหรับตำแหน่งอัยการผู้ช่วย อัยการจังหวัด และอัยการประจำกอง ให้รัฐมนตรีสั่งถอดถอน แต่ทั้งนี้ต้องไม่เป็นการกระทบกระทั่งถึง การใดที่ผู้นั้นได้ปฏิบัติไปตามอำนาจและหน้าที่ และการได้รับเงินเดือนก่อนถอดถอน

หมวด ๓

การพ้นจากตำแหน่ง

มาตรา ๒๑ ข้าราชการอัยการพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) โยนไปบริหารการทางอื่น
- (๒) ตาย
- (๓) ลาออก
- (๔) ให้ออก
- (๕) ปลดออก
- (๖) ไล่ออก

การพ้นจากตำแหน่งข้าราชการอัยการตาม (๑) (๒) หรือ (๓) ให้นำความ กราบบังคมทูลเพื่อทรงทราบ แต่ถ้าเป็นการพ้นจากตำแหน่งตาม (๔) (๕) หรือ (๖) ต้องนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงถอดถอน ทั้งนี้ เว้นแต่ตำแหน่งอัยการผู้ช่วย อัยการ จังหวัดและอัยการประจำกอง

มาตรา ๒๒ ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ข้าราชการ อัยการผู้ใดประสงค์จะลาออกจากราชการก็ย่อมทำได้ เมื่อรัฐมนตรีได้สอบสวนพิจารณา และอนุญาตแล้ว ให้ถือว่าพ้นจากตำแหน่ง

ถ้ารัฐมนตรีเห็นว่าจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ราชการ จะยังการอนุญาตให้ลา ออกไว้เป็นเวลาไม่เกินหนึ่งปี นับแต่วันยื่นหนังสือขอลาออกก็ได้

ในกรณีผู้ขอลาออกมีเรื่องถูกกล่าวหาว่าทำผิดวินัย และอยู่ในระหว่างการ สอบสวนหรือการพิจารณาทางวินัย รัฐมนตรีจะยังการอนุญาตให้ลาออกไว้เพื่อรอฟังผล ของเรื่องที่ถูกกล่าวหาว่าทำผิดวินัยก็ได้ แต่ในกรณีที่มีผู้ขอลาออกมีการผิดถูกกล่าวหาว่าทำผิด

คดีอาญาซึ่งมิใช่ความผิดลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือมิควรที่
ต้องหาว่าทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ห้ามมิให้รัฐมนตรีหรือนุญาตการลาออก แต่เมื่อเรื่องถึงที่สุด
แล้ว ผู้ขอลาออกไม่ถูกลงโทษไล่ออก ปลดออก หรือถูกสั่งให้ออก จะยับยั้งการอนุญาต
ให้ลาออกเพราะเหตุนี้ได้อีกต่อไป

มาตรา ๒๘ เมื่อรัฐมนตรีเห็นสมควรให้ข้าราชการอัยการผู้ใดพ้นจากตำแหน่ง
โดยให้ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญ จะกราบบังคมทูลเพื่อให้ผู้นั้นออกจาก
ราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการก็ได้ แต่

(๑) การให้ออกเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเพราะเหตุทดแทน ให้ทำได้เฉพาะ
เหตุดังนี้

(ก) เมื่อข้าราชการอัยการผู้ใดต้องหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง
และได้ดำเนินการสอบสวนพิจารณาตามวิธีการที่ได้บัญญัติไว้ในลักษณะ ๔ หมวด ๓ แล้ว
ไม่ได้ความเป็นสำคัญว่ากระทำผิดที่จะต้องถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออก แต่ ก.อ. เห็น
ว่าผู้นั้นไม่มีมลทินหรือมัวหมอง จะได้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ และเห็น
สมควรให้ออกจากราชการ

(ข) เมื่อข้าราชการอัยการผู้ใดต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่
สุดสำหรับความผิดลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท และ ก.อ. ได้พิจารณา
เห็นสมควรให้ออกจากราชการ

(ค) เมื่อข้าราชการอัยการผู้ใดบกพร่องต่อหน้าที่ หรือหย่อนความ
สามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือประพฤติน่าไม่สมควรที่จะให้คงเป็นข้าราชการ
ต่อไป และ ก.อ. ได้พิจารณาเห็นสมควรให้ออกจากราชการ

(ง) เมื่อข้าราชการอัยการผู้ใดเจ็บป่วยไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ราชการ
สม่ำเสมอแต่ไม่ถึงทุพพลภาพ และ ก.อ. ได้พิจารณาเห็นสมควรให้ออกจากราชการ

(จ) เมื่อข้าราชการอัยการผู้ใด ก.อ. ได้สอบสวนพิจารณาเห็นว่าขาด
คุณสมบัติตามมาตรา ๒๒ (๑) หรือ (๑๑) หรือขาดจากสมาชิกภาพแห่งเดิณที่ศึกษา
หรือไปดำรงตำแหน่งการเมือง

(๒) การให้ออกเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเพราะเหตุทุพพลภาพ หรือเพราะ
เหตุรับราชการนาน ให้ทำได้เมื่อ ก.อ. ได้พิจารณาเห็นสมควรให้ออกจากราชการ

ทั้งนี้ สำหรับตำแหน่งอัยการผู้ช่วย อัยการจังหวัดและอัยการประจำกอง ไม่
ต้องนำความกราบบังคมทูลในการให้ออกจากราชการ

มาตรา ๒๙ เมื่อเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุข้าราชการ ได้ยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการอัยการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญ ซึ่งมีอายุจะครบกำหนดพ้นจากราชการ เพราะเหตุสูงอายุในปีถัดไปต่อเจ้ากระทรวงตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการแล้ว ให้เจ้ากระทรวงเสนอเรื่องไปให้ ก.อ. พิจารณา ถ้า ก.อ. เห็นว่าข้าราชการผู้ใดสมควรได้รับการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี เพื่อต่อเวลาราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ก็ให้เจ้ากระทรวงดำเนินการต่อไป

มาตรา ๓๐ การไล่ออก การปลดออก และการให้ออกจากราชการ ให้เป็นไปตามที่มีบัญญัติไว้ในลักษณะ ๔

ลักษณะ ๓

คณะกรรมการอัยการ

มาตรา ๓๑ ให้มีคณะกรรมการอัยการคณะหนึ่ง เรียกโดยย่อว่า ก.อ. ประกอบด้วยรัฐมนตรีเป็นประธาน อธิบดีเป็นรองประธาน รองอธิบดี อัยการพิเศษฝ่ายปรึกษา อัยการพิเศษฝ่ายคดีและอัยการพิเศษฝ่ายวิชาการ เป็นกรรมการอัยการโดยตำแหน่ง และกรรมการอัยการผู้ทรงคุณวุฒิอีกสามคน ซึ่งจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง

ให้ ก.อ. แต่งตั้งข้าราชการฝ่ายอัยการคนหนึ่งเป็นเลขาธิการ และให้มีเจ้าหน้าที่ตามสมควร

มาตรา ๓๒ กรรมการอัยการผู้ทรงคุณวุฒิให้อยู่ในตำแหน่งได้คราวละสองปี และอาจได้รับแต่งตั้งใหม่ หากตำแหน่งกรรมการดังกล่าวว่างลงก่อนถึงกำหนด รัฐมนตรีอาจดำเนินการให้มีการแต่งตั้งเพื่อซ่อม กรรมการซึ่งได้รับเลือกซ่อมอยู่ในตำแหน่งได้เพียงเท่าวาระของกรรมการที่แทน

กรรมการอัยการผู้ทรงคุณวุฒิต้องเป็นผู้มีคุณวุฒิตามมาตรา ๒๒ (๔) (ก) เป็นสามัญสมาชิกแห่งเนติบัณฑิตยสภา ไม่น้อยกว่าสี่สิบห้าปี และเป็นข้าราชการบำนาญซึ่งเคยทำงานในหน้าที่พนักงานอัยการมาแล้ว

มาตรา ๓๓ กรรมการอัยการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) ครบกำหนดวาระ
- (๒) ตาย
- (๓) ลาออก
- (๔) กลับเข้ารับราชการ
- (๕) ขาดจากสมาชิกภาพแห่งเนติบัณฑิตยสภา

L I R T

มาตรา ๓๔ การประชุมของ ก.อ. ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง จึงเป็นองค์ประชุม(ได้)

ถ้าประธานไม่อยู่ในที่ประชุมหรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานทำหน้าที่แทน ถ้าประธานและรองประธานไม่อยู่ในที่ประชุม หรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกันเองเป็นประธานสำหรับการประชุมคราวนั้น การวินิจฉัยชี้ขาดให้ถือเสียงข้างมาก ถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานแห่งที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่ง เป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๓๕ ภายใต้บังคับมาตรา ๑๖ ในกรณีที่ ก.อ. มีหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ให้อธิบดีเป็นผู้เสนอเรื่องต่อ ก.อ.

มาตรา ๓๖ ก.อ. มีอำนาจแต่งตั้งอนุกรรมการให้ทำการใด ๆ ซึ่งอยู่ในอำนาจหน้าที่ของ ก.อ. เพื่อเสนอได้

ลักษณะ ๔

วินัยและการลงโทษข้าราชการอัยการ

หมวด ๑

วินัย

มาตรา ๓๗ ข้าราชการอัยการจกตั้งรักษาวินัยตามที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้ โดยเคร่งครัด ผู้ใดฝ่าฝืนจกตั้งได้รับโทษตามที่บัญญัติไว้ในหมวด ๒ แห่งลักษณะนี้

มาตรา ๓๘ ข้าราชการอัยการต้องสนับสนุนการปกครองตามรัฐธรรมนูญด้วยความบริสุทธิ์ใจ

มาตรา ๓๙ ข้าราชการอัยการต้องดำรงตนอยู่ในมารยาทอันดีงาม เหมาะสมแก่ตำแหน่งหน้าที่ที่นายแผ่นดิน และต้องอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนตามอำนาจหน้าที่ ต้องไม่ปฏิบัติกรณใดซึ่งเป็นปฏิปักษ์แก่อำนาจหน้าที่นั้น

มาตรา ๔๐ ข้าราชการอัยการจะเป็นสมาชิกในพรรคการเมืองไม่ได้

มาตรา ๔๑ ข้าราชการอัยการต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายห้ามมิให้ขัดขึ้นหลักเสียง ถ้าไม่เห็นพ้องด้วยคำสั่งนั้น จะเสนอความเห็นคัดทานเป็นหนังสือก็ได้ แต่ต้องเสนอโดยด่วน และเมื่อได้คัดทานดังกล่าวมานั้นแล้ว ผู้บังคับบัญชามีได้สั่งถอนหรือแก้คำสั่งที่ส่งไป ผู้ผู้ได้บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตาม แต่ให้ผู้บังคับบัญชารับรายงานตามคำสั่งจนถึงรัฐมนตรี

ในการปฏิบัติราชการ ห้ามมิให้กระทำการซ้ำผู้บังคับบัญชาเหนือตน เว้นแต่จะได้รับอนุญาต

มาตรา ๔๒ ข้าราชการอัยการต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความระมัดระวังมิให้เสียหายแก่ราชการและด้วยความซื่อสัตย์สุจริต

ห้ามมิให้เข้าค่ายหรือยอมให้คนอื่นอาศัยค้ำนาจหน้าที่ราชการของตน ไม่ว่าจะโดยตรงหรือโดยอ้อม หากประโยชน์แก่ตนเองหรือแก่ผู้อื่น

ห้ามมิให้รายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา

มาตรา ๔๓ ข้าราชการอัยการต้องอุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการ จะละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการไม่ได้

ห้ามมิให้เป็นตัวกระทำการในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทนอกจากทางราชการเป็นผู้ส่ง หรือได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี

มาตรา ๔๔ ข้าราชการอัยการต้องรักษาชื่อเสียงให้ขึ้นชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว

ห้ามมิให้ประพฤติตนเป็นคนเสเพล มีหนี้สินรุงรัง เสพสุรายาเมา หรือเล่นการพนันเป็นอาชญา กระทำความผิดอาญาหรือกระทำการอื่นใดซึ่งความประพฤติหรือการกระทำดังกล่าวแล้วอาจทำให้เสียเกียรติศักดิ์แห่งตำแหน่งหน้าที่ราชการ

มาตรา ๔๕ ข้าราชการอัยการต้องต้อนรับ ให้ความสะดวก และให้ความสงเคราะห์ต่อประชาชนผู้มาติดต่อในกิจการอันเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของตนโดยไม่ชักช้า

ห้ามมิให้ดูหมิ่นเหยียดหยามบุคคลใด ๆ และต้องสุภาพเรียบร้อยต่อประชาชน

มาตรา ๔๖ ข้าราชการอัยการต้องถือและปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ และต้องสุภาพเรียบร้อยต่อผู้บังคับบัญชา

มาตรา ๔๗ ข้าราชการอัยการต้องไม่กระทำการอันเป็นเหตุให้แตกความสามัคคีระหว่างข้าราชการ และต้องสุภาพเรียบร้อยต่อผู้บังคับบัญชา

มาตรา ๔๘ ข้าราชการอัยการต้องอุทิศตน และอำนวยความสะดวกในหน้าที่ราชการ

มาตรา ๔๙ ข้าราชการอัยการต้องรักษาความลับในราชการ

มาตรา ๕๐ ผู้บังคับบัญชาข้าราชการฝ่ายอัยการผู้ใดรู้ว่าผู้อยู่ใต้บังคับบัญชากระทำความผิดวินัยแล้ว ไม่จัดการสอบสวนพิจารณาและดำเนินการตามความในหมวด ๒ และหมวด ๓ แห่งลักษณะนี้ หรือความกฎหมายกึ่งอัยการระเบียบข้าราชการพลเรือน

กรณี หรือไม่จัดการลงโทษตามอำนาจและหน้าที่ หรือจัดการลงโทษโดยไม่สุจริต ให้ถือว่าผู้บังคับบัญชานั้นกระทำความผิดวินัย

หมวด ๒

การลงโทษ

มาตรา ๕๑ โทษผิดวินัย มี ๕ สถาน

- (๑) ไล่ออก
- (๒) ปลดออก
- (๓) ให้ออก
- (๔) ตักเตือนเตือน
- (๕) ภาคทัณฑ์

การสั่งลงโทษข้าราชการอัยการในสถานไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกนั้น จะกระทำได้เมื่อได้ดำเนินการสอบสวนพิจารณาตามที่บัญญัติไว้ในหมวด ๓ แห่งลักษณะนี้แล้ว

มาตรา ๕๒ ภายใต้บังคับมาตรา ๒๖ วรรคสอง การไล่ออกนั้น รัฐมนตรี หรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีจะสั่งลงโทษได้เมื่อข้าราชการอัยการผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ดังนี้

- (ก) ทูจริตต่อหน้าที่ราชการ
- (ข) ทำความผิดต้องรับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือให้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่ความผิดสุโหรหรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาทที่ไม่เสียหายแก่ราชการเกี่ยวกับหน้าที่ของตน
- (ค) ต้องคำพิพากษาให้เป็นคนล้มละลาย เพราะทำหนี้สินขึ้นด้วยความทุจริตหรือต้องคำพิพากษาในคดีแพ่ง อันแสดงว่าเป็นการเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์แห่งตำแหน่งหน้าที่อย่างร้ายแรง
- (ง) ขักค้ำสิ่งผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งโดยชอบด้วยกฎหมาย และการขักค้ำสิ่งนั้นอาจเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง
- (จ) เปิดเผยความลับของราชการเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง
- (ฉ) ประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้าย

แรง

(ช) ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง

มาตรา ๕๓ ภายใต้บังคับมาตรา ๒๖ วรรคสอง การไล่ออกนอกนั้น รัฐมนตรีหรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีจะสั่งลงโทษได้ เมื่อข้าราชการอัยการผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่ยังไม่ถึง (ขนาดที่) ก ก็จะต้องถูกไล่ออก หรือมีเหตุอันควรลดย่อน

มาตรา ๕๔ ภายใต้บังคับมาตรา ๒๖ วรรคสอง การลงโทษให้ออกนอกนั้นจะกระทำได้ เมื่อข้าราชการอัยการผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่ยังไม่ถึงกับจะต้องถูกปลดออก หรือมีเหตุอันควรลดย่อน

การสั่งให้ออกจากราชการตาม (ความใน) มาตรา นี้ ให้ถือว่าเป็นกรณีที่มีคำสั่งให้ออกโดยไม่มีควมผิดตามความหมายแห่งกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

มาตรา ๕๕ การลงโทษตัดเงินเดือนจะกระทำได้เมื่อข้าราชการอัยการผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงถึงขนาดที่จะไล่ออก ปลดออกหรือให้ออกจากราชการ หรือถ้าเห็นว่ามีเหตุอันควรลดย่อนหรือในกรณีกระทำความผิดวินัยเล็กน้อย จะสั่งลงโทษภาคทัณฑ์โดยแสดงความผิดของผู้นั้นให้ปรากฏเป็นหนังสือและจะทำให้ทำทัณฑ์บนไว้ด้วยก็ได้

โทษตัดเงินเดือน จะลงโทษผู้กระทำความผิดวินัยได้ครั้งหนึ่งไม่เกินร้อยละสิบของเงินเดือนและไม่เกินกำหนดเวลาสิบสองเดือน

หมวด ๓

การรักษาวินัย

มาตรา ๕๖ เมื่อข้าราชการอัยการผู้ใดถูกกล่าวหาหรือกรณีเป็นที่สงสัยว่ากระทำความผิดวินัย ผู้บังคับบัญชาต้องดำเนินการสอบสวนชั้นต้นโดยมีข้า

วิธีสอบสวนชั้นต้นนี้ จะทำโดยให้มีผู้กระทำความผิดหรือผู้เกี่ยวข้องชี้แจงเรื่องราวเป็นหนังสือหรือโดยบันทึกเรื่องราวและความเห็นก็ได้

เมื่อผู้บังคับบัญชาได้สอบสวนชั้นต้นแล้ว เห็นว่าข้าราชการอัยการผู้ใดกระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ให้ดำเนินการตามมาตรา ๕๐ แต่ถ้าเห็นว่าเป็นกรณีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ดำเนินการตามมาตรา ๕๗ หรือมาตรา ๕๘ แล้วแต่กรณี แต่ถ้าเกินอำนาจของตนให้รายงานไปยังผู้บังคับบัญชาเหนือต้นชั้นไปถามลี้ลับ เพื่อดำเนินการตามกฎเกณฑ์

มาตรา ๕๖ ข้าราชการอัยการผู้ใดซึ่งผู้บังคับบัญชาเห็นว่า กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาต่อไปไม่แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นอย่างน้อยสามคนเพื่อทำการสอบสวน คือ

- (๑) รัฐมนตรี สำหรับข้าราชการอัยการทุกชั้น
- (๒) อธิบดี สำหรับข้าราชการอัยการซึ่งได้รับเงินเดือนชั้น ๑ และชั้น ๒
- (๓) อัยการพิเศษประจำเขต สำหรับข้าราชการอัยการซึ่งได้รับเงินเดือนชั้น ๑ และชั้น ๒ ภายในเขตอำนาจและหน้าที่

ผู้ที่เป็นกรรมการต้องเป็นข้าราชการอัยการ

คณะกรรมการสอบสวนต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยให้คำชี้แจงแล้วจึงดำเนินการสอบสวนให้เสร็จโดยเร็ว กำหนดอย่างช้าไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันได้รับแต่งตั้ง ถ้ามีความจำเป็นซึ่งจะสอบสวนให้ทันภายในกำหนดนั้นไม่ได้ ก็ให้ขยายเวลาได้อีกไม่เกินสองครั้ง แต่ละครั้งเป็นเวลาไม่เกินสิบห้าวันและต้องแจ้งเหตุที่ต้องขยายเวลาไว้ด้วยทุกครั้ง แต่ถ้ขยายเวลาแล้วยังสอบสวนไม่เสร็จ จะขยายเวลาต่อไปอีก ได้คือเมื่อได้รับอนุมัติจากผู้แต่งตั้ง

ให้ ก.อ. มีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวน การตั้งกรรมการกำหนดองค์คณะกรรมการที่จะทำการสอบสวน การส่งประเด็นไปสอบสวนพยานบุคคล ซึ่งอยู่ต่างท้องที่ การรวบรวมพยานหลักฐานและกิจการอื่น ๆ เพื่อให้ได้ความจริงและความยุติธรรม

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ทำการสอบสวนเสร็จแล้ว ให้รายงานเสนอความเห็นต่ออธิบดี ทั้งนี้ โดยให้ผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาตามลำดับได้มีโอกาสแสดงความเห็นด้วย ถ้าคณะกรรมการ ผู้บังคับบัญชาหรืออธิบดีเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาทำผิดวินัยก็ให้อธิบดีทำความเห็นรายงานไปยัง ก.ช. เพื่อ ก.ช. ได้พิจารณาเห็นสมควร ไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ จึงให้ส่ง ไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการต่อไป ทั้งนี้ ภายใต้บังคับมาตรา ๒๖ วรรคสอง

สำหรับกรณีข้าราชการอัยการต้องหาคดีความนั้น จะใช้คำพิพากษาของศาลประกอบการพิจารณาตามความในวรรคก่อนโดยไม่ต้องตั้งกรรมการขึ้นสอบสวนก็ได้

LIART

มาตรา ๕๘ ให้คณะกรรมการตาม (ความใน) มาตรา ๕๗ เป็นเจ้าพนักงานตามความหมายของประมวลกฎหมายอาญา และให้มีอำนาจอย่างพนักงานสอบสวนตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญา เพียงเท่าที่เกี่ยวกับอำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการ และโดยเฉพาะให้มีอำนาจดังต่อไปนี้ด้วย คือ

- (๑) มีหนังสือสอบถามกระทรวงทบวงกรม เทศบาลหรือสุขาภิบาลที่เกี่ยวข้องให้ชี้แจงข้อเท็จจริง และการปฏิบัติหรือทั้งหมดที่เกี่ยวเนื่องกับเรื่องที่สอบสวน
- (๒) ให้กระทรวงทบวงกรม เทศบาลหรือสุขาภิบาลที่เกี่ยวข้องส่งเอกสารหลักฐานหรือสำเนาเอกสารในสังกัดมาให้ด้วยคำประกอบการพิจารณา
- (๓) ให้กระทรวงทบวงกรม เทศบาลหรือสุขาภิบาลที่เกี่ยวข้องส่งผู้แทนมาชี้แจง
- (๔) มีหนังสือเรียกผู้ถูกกล่าวหามาทำการสอบสวน หรือ ให้ส่งเอกสารหลักฐานมาประกอบการพิจารณา
- (๕) เรียกบุคคลใด ๆ มาให้ข้อมูล หรือส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับกรณีนั้น

มาตรา ๕๙ ภายใต้บังคับมาตรา ๒๖ วรรคสอง ข้าราชการกัยการ ผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงอันเป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งถึงระดับไว้ในหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.อ. กำหนด ให้รัฐมนตรีหรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีพิจารณาสั่งไล่ออกหรือปลดออกจากราชการ ได้โดยไม่ต้องตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนและพิจารณาตามมาตรา ๕๗ แต่ต้องได้รับความเห็นชอบของ ก.อ. ก่อน

มาตรา ๖๐ ข้าราชการอัยการผู้ใด กระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง และผู้บังคับบัญชาสอบสวนพิจารณาแล้ว เห็นว่าสมควรลงโทษเพียงลดเงินเดือนหรือภาคทัณฑ์ ก็ให้ผู้บังคับบัญชารายงานตามลำดับถึงอธิบดีที่เรียกเสนอ ก.อ. เมื่อ ก.อ. พิจารณาเห็นสมควรลงโทษสถานใด ก็ให้รายงานไปยังรัฐมนตรีเพื่อสั่ง

มาตรา ๖๑ ในคำสั่งลงโทษให้แสดงว่าผู้รับโทษนั้นกระทำความผิดเรื่องใดฐานใด มาตราใด

มาตรา ๖๒ เมื่อข้าราชการอัยการผู้ใดถูกสอบสวน (เพราะ) ในกรณีกระทำ

LIRT

มติวินัยอย่างร้ายแรง หรือถูกฟ้องคดีอาญา เว้นแต่ความผิดสุหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท ถ้าผู้บังคับบัญชาเห็นว่าจะให้อยู่ในหน้าที่ราชการระหว่างสอบสวนหรือพิจารณาจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ จะสั่งให้พักราชการก็ได้

ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งให้พักราชการตามความในวรรคก่อนนั้น คือ

- (๑) รัฐมนตรี สำหรับข้าราชการอัยการทุกชั้น
- (๒) อธิบดี สำหรับข้าราชการอัยการซึ่งได้รับเงินเดือนชั้น ๑ และชั้น ๒
- (๓) ยอธิการพิเศษประจำเขต สำหรับข้าราชการอัยการซึ่งได้รับเงินเดือนชั้น ๑ และชั้น ๒ ภายในเขตอำนาจและหน้าที่

การให้พักราชการนั้น ให้พักตลอดเวลาที่สอบสวนพิจารณา หรือตลอดเวลาที่คดียังไม่ถึงที่สุด เมื่อสอบสวนพิจารณาเสร็จแล้วหรือคดีถึงที่สุดแล้ว ถ้าปรากฏว่าผู้ถูกสั่งให้พักมิได้กระทำความผิดและไม่มียุติหรือมัวหมอง ผู้บังคับบัญชาที่สั่งพักราชการต้องสั่งให้ผู้นั้น (กลับคืน) เข้ารับราชการตามเดิม

เงินเดือนของผู้ที่ถูกสั่งให้พักราชการดังกล่าวมานั้น ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยกฏหมาย

มาตรา ๒๓ ในกรณีให้อาจอ้างพักราชการได้ตามมาตรา ๒๒ ถ้ารัฐมนตรีพิจารณาเห็นว่า ข้าราชการอัยการผู้ถูกสอบสวน (เพราะ) ในกรณีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือถูกฟ้องคดีอาญานั้น มีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่พิจารณาสอบสวนหรือในคดีนั้น จะให้คงอยู่ในหน้าที่ราชการระหว่างพิจารณาหรือสอบสวนจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ เมื่อได้รับความเห็นชอบจาก ก.อ. แล้ว จะสั่งให้ถอดจากราชการ โดยให้ออกรับพิจารณาจ่ายบำเหน็จบำนาญไว้ก่อนก็ได้ แต่ถ้าภายหลังการสอบสวนพิจารณาให้ความเป็นสัตย์ หรือศาลพิพากษาว่ามีความผิดที่จะต้องลงโทษไล่ออก ปลดออก หรือให้ออก ก็ให้ดำเนินการเปลี่ยนแปลงคำสั่งให้ตรงตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

ถ้าปรากฏว่าไม่มีมลทินหรือมัวหมอง ให้รัฐมนตรีสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการ และให้ผู้นั้นมีสิทธิได้รับเงินเดือนในระหว่างที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนนั้น เสมือนว่าผู้นั้นถูกสั่งให้พักราชการ

มาตรา ๒๔ ถ้าปรากฏว่าทำสังฆโทษทางวินัยได้ส่งไปโดยผิดหลง ให้รัฐมนตรี

LIRT

มีอำนาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้เป็นคุณแก่ผู้ถูกลงโทษได้ แต่การแก้ไขเปลี่ยนแปลงเช่นว่านี้ จะต้องได้รับ (ขอนุมัติ) ความเห็นชอบจาก ก.อ. เสียก่อน

การแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำสั่งกักขังกล่าวในวรรคก่อน ให้กระทำได้ภายในกำหนด สองปีนับแต่วันสั่งลงโทษ

ลักษณะ ๕

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๖๕ ให้ข้าราชการสังกัดกรมอัยการซึ่งเป็นพนักงานอัยการตามกฎหมาย ว่าด้วยพนักงานอัยการอยู่แล้วในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเป็นข้าราชการอัยการ และ ให้ผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างเดียวกันกับตำแหน่งตามพระราชบัญญัตินี้ ดำรง ตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างเดียวกันนั้น เว้นแต่ผู้ดำรงตำแหน่งอัยการประจำกรม ให้ดำรง ตำแหน่งอัยการประจำกอง ผู้ดำรงตำแหน่งอัยการจังหวัดเอก ให้ดำรงตำแหน่งอัยการ จังหวัด ผู้ดำรงตำแหน่งอัยการประจำกองและผู้ดำรงตำแหน่งอัยการจังหวัดผู้ช่วย ให้ดำรง ตำแหน่งอัยการผู้ช่วย

ข้าราชการอัยการตามวรรคก่อนผู้ใดจะได้รับเงินเดือนเท่าใด ให้ ก.อ. เป็นผู้ กำหนดภายในวงเงินงบประมาณ แล้วเสนอรัฐมนตรีเพื่อส่งตามมติของ ก.อ. นั้น แต่ทั้งนี้ ต้องไม่ต่ำกว่าที่ได้รับอยู่แล้วในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ถ้า ก.อ. ยังมีได้กำหนดก็ ให้ได้รับเงินเดือนไปตามเดิมก่อน

ในเมื่อประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๔ ข้าราชการอัยการคนใดยังไม่ได้รับเงินเดือนใน อัตราขั้นต่ำของตำแหน่ง และไม่มีเหตุอันสมควรให้ได้รับการขึ้นเงินเดือน ให้ปรับให้ ได้รับเงินเดือนขั้นต่ำของตำแหน่งแทนการขึ้นเงินเดือน แต่ถ้าการปรับให้รับ อัตราขั้นต่ำ ของตำแหน่ง จะเป็นการให้ได้รับการเลื่อนเงินเดือนสูงกว่าสองขั้น ก็ให้ได้รับเลื่อนเงิน เดือนในปีนั้นเพียงสองขั้น และในปีต่อไปถ้าเงินเดือนยังไม่ถึงอัตราขั้นต่ำของตำแหน่ง ให้ได้รับเลื่อนเงินเดือนปีละสองขั้นจนกว่าจะถึงขั้นต่ำของตำแหน่ง ขึ้นเงินเดือนขั้นใดไม่ อยู่ในบัญชีอัตราเงินเดือนท้ายพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้ขั้นแห่งอัตราเงินเดือนตามกฎหมายว่า ด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน

ข้าราชการอัยการผู้ใดได้เลื่อนขึ้นรับตำแหน่งในชั้นสูงขึ้น หากมีผู้ดำรงตำแหน่งและชั้นนั้น ยังได้รับเงินเดือนต่ำกว่าชั้นต่ำของชั้น ก.ค. อาจกำหนดให้ข้าราชการอัยการผู้ใดเลื่อนตำแหน่งนั้น ได้รับเงินเดือนต่ำกว่าชั้นต่ำของตำแหน่งก็ได้

มาตรา ๖๖ ข้าราชการตุลาการและผู้สอบคัดเลือกเป็นผู้ฝึกหัดราชการในกรมอัยการได้ซึ่งมีสิทธิได้รับการคัดเลือกเพื่อบรรจุเป็นอัยการผู้ช่วยตามกฎ ก.พ. ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๘๗ อยู่แล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และมีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบสามปี ให้มีสิทธิสอบคัดเลือกเป็นอัยการผู้ช่วยตามพระราชบัญญัตินี้ได้ภายในเวลาสี่ปีนับจากวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๖๗ ในการสอบคัดเลือกบุคคลเป็นอัยการผู้ช่วยตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ข้าราชการอัยการซึ่งมาตรา ๖๕ บัญญัติให้ดำรงตำแหน่งอัยการผู้ช่วย และมีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบสามปี แต่ยังไม่ได้รับเงินเดือนชั้นต่ำของตำแหน่งอัยการผู้ช่วยมีสิทธิเข้าสอบคัดเลือกเพื่อรับการบรรจุให้ได้รับเงินเดือนชั้นต่ำในตำแหน่งอัยการผู้ช่วยนั้นได้ด้วย ในกรณีเช่นว่านี้มีให้นำมาตรา ๔๕ มาใช้บังคับ

มาตรา ๖๘ ข้าราชการฝ่ายอัยการผู้ใดกระทำความผิดวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนก่อนวันที่ใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้พิจารณาทำเนียบการและสั่งลงโทษตามพระราชบัญญัตินี้ แต่ถ้าผู้บังคับบัญชาได้สั่งให้ดำเนินการสอบสวนไปแล้ว หากการสั่งและสอบสวนพิจารณาที่ได้กระทำไปแล้วถูกต้องตามวิธีการที่ใช้อยู่ขณะนั้น ให้ถือว่าเป็นอันสมบูรณ์ ถ้ากรณียังค้างระหว่างการสอบสวน ก็ให้ดำเนินการสอบสวนตามวิธีการนั้นต่อไปจนกว่าจะเสร็จ แต่การพิจารณาและสั่งลงโทษให้ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๖๙ ให้มีการแต่งตั้งกรรมการอัยการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๓๑ เป็นครั้งแรกภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ในระหว่างที่ยังมิได้มีการแต่งตั้ง ให้กรรมการอัยการโดยตำแหน่งตามมาตรา ๓๑ ทำหน้าที่คณะกรรมการอัยการไปจนกว่าจะได้แต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

มาตรา ๖๙ ทวิ ในระหว่างที่ยังไม่มีพระราชกฤษฎีกาตามมาตรา ๖ ใช้บังคับให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบแบบข้าราชการฝ่ายพลเรือนมาใช้บังคับแก่ข้าราชการอัยการโดยอนุโลม

บัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการอัยการ

ขั้น	ขั้น
๑	๑,๕๐๐ - ๒,๐๕๐ - ๒,๒๐๐ - ๒,๓๕๐ - ๒,๕๐๐ - ๒,๖๕๐ - ๒,๘๐๐
๒	๒,๘๐๐ - ๓,๐๐๐ - ๓,๒๐๐ - ๓,๖๐๐ - ๓,๘๐๐ - ๔,๐๐๐ - ๔,๓๐๐
๓	๔,๓๐๐ - ๔,๖๐๐ - ๔,๙๐๐ - ๕,๒๐๐
๔	๕,๒๐๐ - ๕,๗๐๐ - ๖,๒๐๐ - ๖,๗๐๐ - ๗,๒๐๐
๕	๗,๒๐๐ - ๗,๖๕๐ - ๘,๐๐๐
๖	๘,๐๐๐ - ๘,๓๐๐ - ๘,๖๐๐

ประธานสภาข้าราชการกรมบัญชี : ขก
เชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานสภาข้าราชการกรมบัญชี :
คณะกรรมการมีอะไรที่จะแถลงบ้างหรือไม่

นายถนอม วรผลประภา (กรรมการ
บริการ) : คณะกรรมการขอแก้ข้อคำ
เนื่องจากการพิมพ์ผิดในหน้า ๑๗ คือมาตรา
๖๒ วรรค ๓ ซึ่งมีควมว่า การให้พัก
ราชการนั้นให้พักตลอดเวลาที่สอบสวน
พิจารณา หรือตลอดเวลาที่ความจริงเป็น
คดียังไม่ถึงที่สุด พิมพ์ผิด ไปครกถูกแก้
เป็นคดีจาก “ก็” เป็น “คดี” นอกจาก
นั้นคณะกรรมการไม่มีอะไรจะแถลง

ประธานสภาข้าราชการกรมบัญชี : ขอ
ให้เลขาธิการอ่าน

นายประเสริฐ บัณฑิตสุนทร (ผู้รักษา
การในตำแหน่งเลขาธิการสภาฯ) : ร่าง
พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ
พ.ศ. ซึ่งร่างพระราชบัญญัติ ไม่
มีการแก้ไข ถ้าปรวรก ไม่มีการแก้ไข
ลักษณะ ๑ ข้อความเบื้องต้น มาตรา ๑
ถึงมาตรา ๔ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕ มี
การแก้ไข มาตรา ๖ และมาตรา ๗ ไม่มี
การแก้ไข มาตรา ๗ ทวิ กรรมการเพิ่ม
ขึ้นใหม่ มาตรา ๘ มีการแก้ไข มาตรา ๙
และมาตรา ๑๐ ไม่มีการแก้ไข ลักษณะ ๒
ข้าราชการอัยการ หมวด ๑ การบรรจุ
การแต่งตั้ง และการเลื่อน มาตรา ๑๑
มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๔
ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๕ มีการแก้ไข
มาตรา ๑๖ มีการแก้ไข มาตรา ๑๗ มีการ
แก้ไข มาตรา ๑๘ ไม่มีการแก้ไข มาตรา

๑๕ มีการแก้ไข มาตรา ๒๐ มีการแก้ไข
 มาตรา ๒๑ มีการแก้ไข หมวด ๒ การสอบ
 คัดเลือก มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ มาตรา
 ๒๔ และมาตรา ๒๕ ไม่มีการแก้ไข หมวด
 ๓ การพ้นจากตำแหน่ง มาตรา ๒๖ มาตรา
 ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐
 ไม่มีการแก้ไข ลักษณะ ๓ คณะกรรมการ
 อัยการ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒ และมาตรา
 ๓๓ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓๔ มีการแก้ไข
 มาตรา ๓๕ และมาตรา ๓๖ ไม่มีการแก้ไข
 ลักษณะ ๔ วินัยและการลงโทษข้าราชการ
 อัยการ หมวด ๑ วินัย มาตรา ๓๗ มาตรา
 ๓๘ มาตรา ๓๙ มาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑
 มาตรา ๔๒ มาตรา ๔๓ มาตรา ๔๔ มาตรา
 ๔๕ มาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ มาตรา ๔๘
 มาตรา ๔๙ และมาตรา ๕๐ ไม่มีการแก้ไข
 หมวด ๒ การลงโทษ มาตรา ๕๑ และ
 มาตรา ๕๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๓
 มีการแก้ไข มาตรา ๕๔ มีการแก้ไข มาตรา
 ๕๕ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๓ การรักษาวินัย
 มาตรา ๕๖ และมาตรา ๕๗ ไม่มีการ
 แก้ไข มาตรา ๕๘ มีการแก้ไข มาตรา
 ๕๙ มาตรา ๖๐ และมาตรา ๖๑ ไม่มีการ
 แก้ไข มาตรา ๖๒ มีการแก้ไข มาตรา ๖๓

มีการแก้ไข มาตรา ๖๔ มีการแก้ไข
 ลักษณะ ๕ บทเฉพาะกาล มาตรา ๖๕ มี
 การแก้ไข มาตรา ๖๖ มาตรา ๖๗ มาตรา
 ๖๘ และมาตรา ๖๙ ไม่มีการแก้ไข มาตรา
 มาตรา ๖๙ ทวิ กรรมการการเพิ่มขึ้นใหม่
 บัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการอัยการ ไม่มี
 การแก้ไข

ประธานสภาข้าราชการรมนูญ: เสร็จ
 การพิจารณาในวาระที่ ๒ แล้วต่อไปขอ
 ปรึกษาในวาระที่ ๓ ว่าสมควรจะประกาศ
 ใช้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นกฎหมาย
 ได้หรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นสมควรให้ประกาศ
 ใช้เป็นกฎหมายได้ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาข้าราชการรมนูญ: ท่าน
 ผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภาข้าราชการรมนูญ: เป็น
 ยืนยันว่าที่ประชุมลงมติเห็นเอกฉันท์ว่าให้ใช้
 ร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมายได้ต่อไป
 ระเบียบวาระที่ ๕ ร่างพระราช
 บัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ.
 ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จ
 แล้ว

LIRT

๓๕๐๑)

(สำนัมา)

ที่ ๑๐๔๙/๒๕๖๓

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

๒ ธันวาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ.

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. พร้อมด้วยบันทึก
การประชุมของคณะกรรมการ ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรในฐานะเป็นรัฐสภาทำหน้าที่นิติบัญญัติได้
ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. (คณะ
รัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) และตั้งกรรมาธิการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณา ประกอบด้วย

๑. นายเฉลิม คิริวารณ
๒. นายकुสิต พานิชย์พันธ์
๓. พลเอกเอก บุญชู จันทร์เกษ
๔. นายบุญส่ง เตชะบุณ
๕. หลวงประภคบดีศิลา
๖. นายพ่วง สุวรรณรัฐ
๗. พลเอก หลวงสถิตยุทธการ
๘. พระยาอรุณการีย์นิพนธ์
๙. หลวงจรกปรีชาอนุการ

ที่ประชุมกรรมาธิการได้เลือกข้าพเจ้าเป็นประธานกรรมาธิการ และ นายकुสิต
พานิชย์พันธ์ เป็นเลขานุการกรรมาธิการ

บัดนี้ คณะกรรมาธิการได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เสร็จแล้ว จึง
กราบเรียนมาเพื่อท่านจักได้นำเสนอที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรพิจารณาในวาระที่ ๒ และ
ที่ ๓ ต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง
(ลงชื่อ) พระยาอรุณการีย์นิพนธ์
(พระยาอรุณการีย์นิพนธ์)

ประธานกรรมาธิการวิสามัญ

Legislation and Public Repository of Thailand

บันทึก

การประชุมกรรมมาธิการวิสามัญ

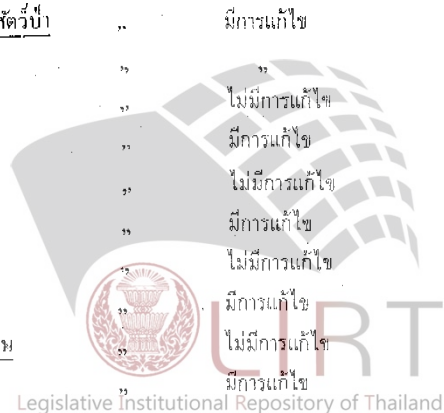
พิจารณา ร่างพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ.

ตามที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรในวาระเป็นรัฐสภาทำหน้าที่นิติบัญญัติได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) และตั้งกรรมมาธิการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณานั้น บัดนี้ได้ดำเนินการแล้ว จึงขอเสนอผลของการพิจารณาครั้งต่อไปนี้

๑. คณะกรรมมาธิการได้เลือก พระยาอรชุนราชวิชัยนิพนธ์ เป็นประธานกรรมมาธิการ และนายคฤดีค พานิชย์พัฒน์ เป็นเลขาธิการกรรมมาธิการ
๒. ผู้ที่คณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้ชี้แจงแทนคือ นายวิเชียร กุญชร ณ อยุธยา
๓. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีผู้แปรญัตติ ๒ คน คือ นายมงคล วรณประภา และนายมาลัย ชูพินิจ

๔. ปราบกฎผลของการพิจารณาทั้งที่กล่าวไปนี้

<u>ชื่อร่างพระราชบัญญัติ</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
<u>คำปรารภ</u>	"	"
<u>มาตรา ๑</u>	"	"
<u>มาตรา ๒</u>	"	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓</u>	"	กรรมมาธิการคัดออกทั้งมาตรา
<u>มาตรา ๔</u>	มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๔ ทวิ - ๔ ศี</u>	กรรมมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่	
<u>มาตรา ๕</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
<u>หมวด ๑ การล่าสัตว์ป่า</u>	"	"
<u>มาตรา ๖ - ๘</u>	"	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๙</u>	มีผู้แปรญัตติ	"
<u>มาตรา ๑๐</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	"
<u>มาตรา ๑๑</u>	มีผู้แปรญัตติ	"
<u>มาตรา ๑๒</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	"

หมวด ๒ การมีไว้ในครอบครองขิงสัตว์ป่าและเนื้อของสัตว์ป่ามาตรา ๑๓มาตรา ๑๓ ทวิมาตรา ๑๔มาตรา ๑๔ ทวิมาตรา ๑๕ - ๑๖มาตรา ๑๗หมวด ๓ การกำหนดบริเวณและสถานที่ซึ่งห้ามมิให้ล่าสัตว์ป่าและการควบคุมเขตห้ามล่าสัตว์มาตรา ๑๘ - ๒๒มาตรา ๒๓ ทวิมาตรา ๒๔มาตรา ๒๕หมวด ๔ คณะกรรมการที่ปรึกษาการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่ามาตรา ๒๖มาตรา ๒๗ - ๒๘มาตรา ๒๙มาตรา ๓๐มาตรา ๓๑ - ๓๒หมวด ๕ เบ็ดเตล็ดมาตรา ๓๓ - ๓๖หมวด ๖ บทกำหนดโทษมาตรา ๓๗

<u>มาตรา ๓๗ ทวิ</u>	กรรมการเพิ่มขึ้นใหม่	
<u>มาตรา ๓๘ - ๔๔</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	”
<u>มาตรา ๔๕</u>	มีผู้แปรญัตติ	”
<u>บทเฉพาะกาล</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๔๕ ทวิ</u>	กรรมการเพิ่มขึ้นใหม่	
<u>มาตรา ๔๖</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	กรรมการคัดลอกทั้งมาตรา
<u>บัญชีสัตว์ป่า</u>	มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>อัตราค่าธรรมเนียม</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	”

๕. สรุปผลการพิจารณาแก้ไขแปรญัตติตามลำดับมาตรา

- มาตรา ๔ นายกมล วรรณประภา ขอแปรญัตติไว้
กรรมการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ
- มาตรา ๕ นายกมล วรรณประภา ขอแปรญัตติไว้
กรรมการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ
- มาตรา ๘ นายกมล วรรณประภา ขอแปรญัตติไว้
กรรมการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ
- มาตรา ๑๑ นายกมล วรรณประภา และนายมาลัย ชูพินิจ
ขอแปรญัตติไว้
กรรมการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ
- มาตรา ๑๔ นายมาลัย ชูพินิจ ขอแปรญัตติคัดลอกทั้งมาตรา
กรรมการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ
- มาตรา ๔๕ นายกมล วรรณประภา ขอแปรญัตติไว้
กรรมการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ
- บัญชีสัตว์ป่า นายมาลัย ชูพินิจ ขอแปรญัตติไว้
กรรมการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

๖. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามที่ให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาพร้อมกับบันทึก

นี้ด้วยแล้ว.

(ลงชื่อ) คุณิต พานิชย์พัฒน์
(นายคุณิต พานิชย์พัฒน์)

LIRT

“ สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๒ ” หมายความว่า สัตว์ป่า (คุ้มครองตามบัญชี (ก) ที่โดยพระราชบัญญัตินี้ และ) ซึ่งตามปกติคนใช้เนื้อเป็นอาหารหรือล่าเพื่อการกีฬาตาม ที่ (กำหนด) ระบุในกฎกระทรวง

(“ สัตว์ป่าอันตราย ” หมายความว่า สัตว์ป่าตามบัญชี (ง) ที่โดยพระราช บัญญัตินี้ และตามที่กำหนดในกฎกระทรวง)

“ ล่า ” หมายความว่า อิง คัก จับหรือฆ่าสัตว์ (ป่า) หรือทำอันตรายด้วยประการ กันใดแก่สัตว์ (ป่า) และหมายความตลอดถึงการไล่ การข้อน การเรียกและการล่อเพื่อ การกระทำดังกล่าวแล้วด้วย

“ เนื้อ (ของสัตว์) ” หมายความว่า เนื้อของสัตว์ไม่ว่าจะดิบ บึ่ง ย่าง รนหรือคากแห้ง หรือที่ย่างอื่นเพื่อไม่ได้เน่าเปื่อย และไม่ว่าจะอยู่ในร่างของสัตว์นั้น หรือ จำเพาะแล้ว

“ พนักงานเจ้าหน้าที่ ” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติกรตาม พระราชบัญญัตินี้

“ อธิบดี ” หมายความว่า อธิบดีกรมป่าไม้

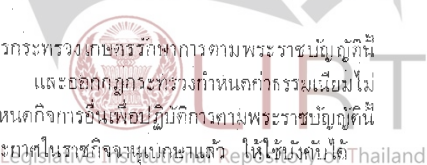
“ รัฐมนตรี ” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔. ทวิ รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดให้สัตว์ป่าชนิดใดเป็นสัตว์ป่าคุ้มครอง ประเภทที่ ๑ และชนิดใดเป็นสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๒ การกำหนดเช่นว่านี้ให้กระทำ โดยระบุในกฎกระทรวง

กฎกระทรวงที่ออกตามวรรคก่อนจะให้มีใช้บังคับตั้งแต่วัน โทให้กำหนดในกฎ กระทรวงนั้น และกำหนดให้ใช้บังคับก่อนหกสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา มิได้

มาตรา ๕ ทวิ พระราชบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับแก่การล่าสัตว์ป่าซึ่งบุคคลกระทำ เพราะมีความจำเป็นเพื่อป้องกันตนเองหรือผู้อื่นให้พ้นอันตราย หรือเพื่อสงวนหรือรักษาไว้ซึ่งทรัพย์สินของคนหรือของผู้อื่น

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรวิสาหการตามพระ ราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ และออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียม ไม่เกินอัตราที่ข้พระราชบัญญัตินี้ และกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติกรตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับ

หมวด ๑
การล่าสัตว์ป่า

มาตรา ๖ ห้ามมิให้ผู้ใดล่าสัตว์ป่าสงวน เว้นแต่จะกระทำเพื่อการศึกษาร้อย (คันคว่ำใน) วิจัยทางวิชาการ หรือเพื่อกิจการสวนสัตว์สาธารณะ และได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากอธิบดี

(ความในวรรคก่อนมิให้ใช้บังคับในกรณีที่มีความจำเป็นเพื่อป้องกันอันตราย หรือเพื่อสงวนหรือรักษาไว้ซึ่งทรัพย์สิน)

มาตรา ๗ ห้ามมิให้ผู้ใดล่าสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๑ ด้วยวิธีทำตก เว้นแต่การล่าด้วยวิธีทำตกจะกระทำเพื่อการศึกษาร้อย (คันคว่ำใน) วิจัยทางวิชาการและได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากอธิบดี (หรือผู้ที่อธิบดีมอบหมาย)

มาตรา ๘ (ให้) รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดระยะเวลาห้ามล่าสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๒ ชนิดใดเป็นระยะเวลาเท่าใดในท้องที่ใดหรือทุกท้องที่ก็ได้ (โดยประกาศ) การกำหนดดังกล่าวให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

เมื่อได้มีประกาศกำหนดระยะเวลาห้ามล่าสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๒ ชนิดใดในท้องที่ใดตาม (ความใน) วรรคก่อนแล้ว ห้ามมิให้ผู้ใดล่าสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๓ ชนิดนั้น ในท้องที่นั้นในระยะเวลาห้ามล่า เว้นแต่จะกระทำเพื่อการศึกษาร้อยหรือวิจัยทางวิชาการและได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากอธิบดี

มาตรา ๙ ภายใต้บังคับมาตรา ๘ การล่าสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๒ (ชนิดใด) นอกระยะเวลาห้ามล่าสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๒ ชนิดนั้น) จะกระทำได้ก็เมื่อได้รับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๑๐ ผู้ได้รับใบอนุญาตให้ล่าสัตว์ป่าคุ้มครองต้องปฏิบัติตาม ข้อกำหนดในกฎกระทรวงว่าด้วยวิธีการล่า การใช้อาวุธ เครื่องมือ เครื่องใช้และพาหนะในการล่า (และ) ตลอดจนวิธีการติด (แผ่น) บ้าย (ไว้กับส่วนของ) เพื่อแสดงว่าเป็นสัตว์หรือซากสัตว์ (ที่) ซึ่งล่าได้ตามใบอนุญาต และจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตว่าด้วยชนิด ขนาด เพศ จำนวนสัตว์ที่ไล่ล่า (ท้องที่ซึ่งทำการล่า) เขตและระยะเวลาที่ (จะทำกร) กำหนดให้ล่าได้นั้นด้วย

มาตรา ๑๑ ในเวลาระหว่างตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น ห้ามมิให้ ผู้ใด (ล่า) ยิงสัตว์ป่า (คุ้มครอง) ไม่ว่าผู้นั้นจะ ได้รับหนังสืออนุญาตหรือใบอนุญาตให้ล่า สัตว์ป่า (คุ้มครอง) หรือไม่ (และในระหว่างเวลาที่กล่าวนั้นห้ามมิให้ผู้ใดล่าสัตว์ป่าอันตราย เว้นแต่ (จะเป็นการล่าเพื่อการคัก จับหรือ) การยิงเสีย (โค้งงอ เสียขาวหรือเสียคำ) ที่มา กินซากซึ่งมันได้ทำให้ตายไว้ก่อนแล้ว

(ความในวรรคก่อนมิให้ใช้บังคับในกรณีที่มีความจำเป็นต้องกระทำเพื่อป้องกันอันตรายหรือเพื่อสงวนหรือรักษาไว้ซึ่งทรัพย์สิน)

มาตรา ๑๒ ห้ามมิให้ผู้ใดเก็บ ทำถ้ำเขรยหรือมีไว้ในครอบครองซึ่งไข่หรือ รังของสัตว์ป่าคุ้มครอง (หรือทำห้วยประการใดๆ แกไข่นั้น) เว้นแต่จะเห็นไข่หรือรังของ สัตว์ป่าคุ้มครองซึ่ง (ตนได้รับอนุญาตให้) บุคคลมีไว้ในครอบครอง โดยชอบด้วยกฎหมาย หรือกระทำเพื่อการศึกษารหรือวิจัยทางวิชาการและได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากอธิบดี

หมวด ๒

การค้าและการมีไว้ในครอบครองซึ่งสัตว์ป่าและเนื้อของสัตว์ป่า

มาตรา ๑๓ ห้ามมิให้ผู้ใดมีไว้ในครอบครองซึ่งสัตว์ป่าสงวนหรือเนื้อของสัตว์ ป่าสงวน เว้นแต่จะ (ได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากอธิบดีหรือ) เป็นสัตว์ป่าสงวนหรือเนื้อ ของสัตว์ป่าสงวนที่บุคคลนำมา ได้โดยได้รับอนุญาตจากอธิบดี (ให้ล่าได้) ตามพระราช บัญญัติอื่น หรือที่มิเพิ่มขึ้นโดยการสืบทันธุ์ของสัตว์ป่าสงวนที่นำมาได้นั้น

มาตรา ๑๓ ทวิ ห้ามมิให้ผู้ใดค้าหรือมีไว้ในครอบครองเพื่อการค้าซึ่งสัตว์ป่า คุ้มครองเว้นแต่จะ ได้รับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๑๔ ห้ามมิให้ผู้ใดค้าหรือมีไว้ในครอบครองเพื่อการค้าซึ่งเนื้อของสัตว์ ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๑ (เกินกว่าชนิดละห้าตัว เว้นแต่จะ ได้รับใบอนุญาตจากพนักงาน เจ้าหน้าทีที่มีและเลี้ยงไว้ในสวนสัตว์สาธารณะ หรือมีไว้เพื่อการค้าซึ่งได้รับใบอนุญาตตาม มาตรา ๑๔)

ห้ามมิให้ผู้ใดค้าหรือมีไว้ในครอบครองเพื่อการค้าซึ่งเนื้อของสัตว์ป่าคุ้มครอง ประเภทที่ ๒ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๑๔ ทวิ ผู้ได้รับใบอนุญาตให้ทำการค้าหรือมีไว้ในครอบครองเพื่อกา
การค้าซึ่งสัตว์ป่าคุ้มครองหรือเนื้อของสัตว์ป่าคุ้มครองต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดในกฎกระทรวง

(มาตรา ๑๔ ห้ามมิให้ผู้ใดค้าสัตว์ป่าคุ้มครองหรือเนื้อของสัตว์ป่าคุ้มครอง
เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่)

(ความในวรรคก่อนไม่ใช้บังคับแก่ผู้รับอนุญาตล่าสัตว์ป่าคุ้มครองซึ่งทำการค้า
สัตว์ป่าหรือเนื้อของสัตว์ป่าที่ล่าได้)

(ผู้ทำการค้าสัตว์ป่าคุ้มครอง หรือเนื้อของสัตว์ป่าคุ้มครอง ต้องปฏิบัติตาม
ข้อกำหนดในกฎกระทรวง)

(มาตรา ๑๖ ห้ามมิให้ผู้ใดมีไว้ในครอบครองซึ่งเนื้อของสัตว์ป่าสงวนหรือของ
สัตว์ป่าคุ้มครอง เว้นแต่จะเป็นเนื้อของสัตว์ป่าที่ได้มาโดยการล่าซึ่งได้รับใบอนุญาตให้ล่าได้
ตามกฎหมายบัญญัตินี้ หรือเป็นเนื้อของสัตว์ป่าที่ตนเลี้ยงไว้)

มาตรา ๑๗ (เมื่อได้มีประกาศกำหนดระยะเวลาห้ามล่าสัตว์ป่าคุ้มครองประ-
เภทที่ ๒ ชนิดใด และเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาสิบห้าวันนับแต่วันเริ่มการห้ามล่าสัตว์ชนิดนั้น
เป็นต้นไปจนหมดระยะเวลาห้ามการล่า ห้ามมิให้) ผู้ใดมีไว้ในครอบครองซึ่งเนื้อของสัตว์
ป่าคุ้มครอง (ชนิดนั้น เว้นแต่จะเป็นเนื้อของสัตว์ป่าที่ตนเลี้ยงไว้) ประเภทที่ ๒ ในระหว่าง
ระยะเวลาห้ามล่า ถ้าเป็นเนื้อของสัตว์ที่ยังลคอยู่หรืออาจใช้เป็นอาหารอย่างเนื้อสดได้ ให้
ต้นนิษฐานไว้ก่อนว่า ผู้นั้นได้ล่าสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๒ ซึ่งตนมีเนื้อไว้ในครอบครอง
นั้นโดยทำการล่าในระหว่างระยะเวลาห้ามล่า

หมวด ๓

(การกำหนด) บริเวณและสถานที่ (ซึ่ง) ห้าม (มิให้) ล่าสัตว์ป่า

(และการควบคุมเขตห้ามล่าสัตว์)

มาตรา ๑๘ เมื่อรัฐบาลเห็นสมควรกำหนดบริเวณที่คืนแห่งใด (ขึ้น) ให้เป็นที่
อยู่อาศัยของสัตว์ป่าโดยปลอดภัยเพื่อรักษาไว้ซึ่งพันธุ์สัตว์ป่า ก็ให้กระทำโดยประกาศ
พระราชกฤษฎีกา และให้มีแผนที่แสดงแนวเขตแห่งบริเวณที่กำหนดนั้นแนบท้ายพระราช-
กฤษฎีกาด้วย บริเวณที่กำหนดนั้นเรียกว่า “เขต (พุกฤษฏา) รัชชาพันธุ์สัตว์ป่า”

ที่ดินที่จะกำหนดให้เป็นเขต (พุทธบูชา) รักษาพันธุ์สัตว์น้ำนั้น ต้องเป็นที่ดินที่มีได้อยู่ในกรรมสิทธิ์หรือครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายของบุคคลใดซึ่งมิใช่ทนายการเมือง

มาตรา ๑๙ การขาย (เขตพุทธบูชา) หรือเพิกถอนเขต (พุทธบูชา) รักษาพันธุ์สัตว์น้ำไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ให้กระทำโดยพระราชกฤษฎีกา และในกรณีที่มีใช้เป็นการเพิกถอนเขตรักษาพันธุ์สัตว์น้ำทั้งหมด ให้มีแผนที่แสดง (การ) เขตที่เปลี่ยนแปลง (เขตพุทธบูชา) ไปแนบท้ายพระราชกฤษฎีกาด้วย

มาตรา ๒๐ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ (ต้อง) จัดให้มีหลักเขตและป้าย (ปักหรือติดไว้) หรือเครื่องหมายอื่นแสดงเขตรักษาพันธุ์สัตว์น้ำไว้ตามสมควร เพื่อให้ประชาชนเห็นได้ว่าเป็นเขตรักษาพันธุ์สัตว์น้ำ (ที่ดินบริเวณที่ปักหรือติดป้ายนั้นเป็นเขตพุทธบูชา และหากเขตพุทธบูชาตอนใดไม่ได้ยึดเอาสิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติเป็นเขต ก็ให้พนักงานเจ้าหน้าที่จัดให้มีเครื่องหมายตามที่กำหนดในกฎกระทรวงแสดงให้เห็นว่าเป็นพุทธบูชาด้วย)

มาตรา ๒๑ ในเขต (พุทธบูชา) รักษาพันธุ์สัตว์น้ำ ห้ามมิให้ผู้ใดล่าสัตว์น้ำ (ทุกชนิด) ไม่ว่าจะป็นสัตว์น้ำสงวนหรือสัตว์น้ำคุ้มครองหรือมิใช่ หรือเก็บหรือทำอันตรายแก่ไข่หรือรังของสัตว์น้ำซึ่งห้ามมิให้ล่านั้น เว้นแต่ (ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องกระทำเพื่อป้องกันอันตรายหรือเพื่อสงวนหรือรักษาไว้ซึ่งทรัพยากรสิ้น หรือ) จะกระทำเพื่อการศึกษาร้อยวิชาวิชาการ และได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจาก (รัฐมนตรี) อธิบดี (ให้กระทำเพื่อการศึกษารวบรวมค้นคว้าในทางวิชาการ)

มาตรา ๒๒ นอกจากพนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าพนักงานอื่นใดซึ่งต้องเข้าไปปฏิบัติการตามหน้าที่ ห้ามมิให้ผู้ใดเข้าไปในเขต (พุทธบูชา) รักษาพันธุ์สัตว์น้ำ เว้นแต่ได้รับ (ใน) อนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ (แห่งเขตพุทธบูชา นั้น)

(พนักงานเจ้าหน้าที่จะเรียกเก็บค่าธรรมเนียมให้เข้าเขตพุทธบูชาก็ได้ อัตราค่าธรรมเนียมให้รัฐมนตรีกำหนด แต่ต้องไม่เกินคนละห้าบาท)

ผู้ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในเขต (พุทธบูชา) รักษาพันธุ์สัตว์น้ำ ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๓ ในเขต (พุทธบูชา) รักษาพันธุ์สัตว์ป่า ห้ามมิให้ผู้เข้าไป
ครอบครองสัตว์ที่ติดที่หิน หรือคัก โคน แผล้วาง เภา ทำลายต้นไม้หรือ (พันธุ์) พืชประ-
ชาติ (โดยวิธีใดๆ) อื่น หรือซุกหาแร่ ดิน หิน หรือเลี้ยงสัตว์ หรือเปลี่ยนแปลงทางน้ำ หรือ
ทำให้น้ำในลำน้ำ ลำห้วย หนอง บึง ท่วมทันหรือเหือดแห้ง หรือเป็นพิษต่อสัตว์ป่า

มาตรา ๒๓ ทวิ ห้ามมิให้ผู้ใดล่าสัตว์ป่า ไม่ว่าจะป็นสัตว์ป่าสงวนหรือสัตว์
ป่าคุ้มครองหรือมิใช่ หรือเก็บหรือทำอันตรายแก่ไข่หรือรังของสัตว์ป่าซึ่งห้ามมิให้ล่าใน
ในบริเวณวัดหรือในบริเวณสถานที่ซึ่งจัดไว้เพื่อประชาชนใช้เป็นที่ประกอบพิธีกรรมในทาง
ศาสนา

มาตรา ๒๔ บริเวณสถานที่ซึ่งใช้ในราชการ หรือใช้เพื่อสาธารณประโยชน์
หรือประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกันแห่งใด รัฐมนตรีจะกำหนดให้เป็นเขตห้ามล่าสัตว์ป่าชนิด
หรือประเภทใดก็ได้ โดยประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา

เมื่อได้มีประกาศของรัฐมนตรีกำหนดเขตห้ามล่าสัตว์ป่าชนิดหรือประเภทใดแล้ว
ห้ามมิให้ผู้ใดล่าสัตว์ป่าชนิดหรือประเภทนั้น หรือเก็บหรือทำอันตรายแก่ไข่หรือรังของ
สัตว์ป่าซึ่งห้ามมิให้ล่าในในเขตดังกล่าว

(มาตรา ๒๕ เมื่อได้มีประกาศของรัฐมนตรีกำหนดเขตห้ามล่าสัตว์ป่าชนิด
หรือประเภทใดตามมาตรา ๒๔ แล้ว ห้ามมิให้ผู้ใดล่าสัตว์ป่าชนิดหรือประเภทนั้นในเขตห้าม
ล่าสัตว์ป่า เว้นแต่มีความจำเป็นต้องกระทำเพื่อป้องกันอันตรายหรือเพื่อสงวนหรือรักษาไว้
ซึ่งทรัพย์สิน)

หมวด ๔

คณะกรรมการ (ที่ปรึกษาการ) สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า

มาตรา ๒๖ ให้มีกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการ (ที่ปรึกษาการ)
สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า” ประกอบด้วยปลัดกระทรวงเกษตรเป็นประธาน อธิบดีกรมป่าไม้
อธิบดีกรมมหาดไทยและอธิบดีกรมที่ดินเป็นกรรมการโดยตำแหน่ง และกรรมการอื่นอีกไม่
น้อยกว่า (เจ็ด) ห้าคนแต่ไม่เกิน (สิบสอง) สิบเอ็ดคนซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง

มาตรา ๒๗ กรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี
กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งได้อีก

มาตรา ๒๘ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๒๗ กรรมการ
พ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) คณะรัฐมนตรีให้ออก
- (๔) เป็นบุคคลไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ
- (๕) ได้รับโทษโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่กึ่งความผิดที่เป็น

สุโทษหรือความผิดอื่นได้กระทำโดยประมาท

เมื่อกรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ คณะรัฐมนตรีอาจแต่งตั้งผู้อื่นแทนได้
กรรมการผู้ได้รับแต่งตั้งตามความในวรรคก่อน อยู่ในตำแหน่งตามวาระเท่าผู้
ที่ตนแทน

มาตรา ๒๘ (ใน) การประชุม (ของ) คณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการ
ไม่มาประชุม หรือไม่อยู่ในที่ประชุม ให้คณะกรรมการเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธาน
ในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุม ให้ถือเอาเสียงข้างมาก
กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้
ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๓๐ การประชุมทุกคราวต้องมีกรรมการมาประชุมไม่ต่ำกว่ากึ่งจำนวน
ของกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

มาตรา ๓๑ คณะกรรมการจะตั้งอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่าง
หนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการมอบหมายก็ได้

(การประชุมคณะกรรมการ ให้นำมาตรา ๓๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลม)

มาตรา ๓๒ (ให้) คณะกรรมการมีหน้าที่ให้คำปรึกษาต่อรัฐมนตรีในเรื่องข้อ
ไปนี้

LIRT

(๑) การกำหนดระยะเวลาและ ท้องที่ห้ามล่าสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๒
ตามมาตรา ๘

((๑) ๒) การ (เลือกพื้นที่ที่จะ) กำหนด (เป็น) เขต (พุทธบูชา) รักษ
พันธุ์สัตว์ป่าตามมาตรา ๑๘ และเขตห้ามล่าสัตว์ป่าตามมาตรา ๒๕ รวมถึงการกำหนดชนิด
หรือประเภทของสัตว์ป่าที่จะห้ามล่าในเขตนั้นด้วย

((๒) ๓) กิจการอันพึงกระทำ เพื่อประโยชน์ในการบำรุงและรักษาเขต
(พุทธบูชา) รักษาพันธุ์สัตว์ป่าและเขตห้ามล่าสัตว์ป่า

((๓) ๔) หลักเกณฑ์ (อันพึงกำหนด) และเงื่อนไขเกี่ยวกับการอนุญาต
ให้ล่าสัตว์ป่า (วิธีการล่าสัตว์ป่า) และ (การ) ค้าสัตว์ป่า

((๔) ๕) (กิจการอันเกี่ยวกับการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่าตาม) เรื่อง
รัฐมนตรี (ขอให้พิจารณาให้คำ) ปรึกษา

หมวด ๕

เบ็ดเตล็ด

มาตรา ๓๓ เมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตกระทำความผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ หรือ
ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม (หรือกระทำการฝ่าฝืน) กฎกระทรวงหรือเงื่อนไขในใบอนุญาต
พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตมีกำหนดเวลาไม่เกินหกสิบวัน (หรือ) และ
(รัฐมนตรี) อธิบดีจะสั่งเพิกถอนใบอนุญาตนั้นเสียก็ได้

ในกรณี (การ) เพิกถอนใบอนุญาต ถ้าเป็นใบอนุญาตให้ครอบครองสัตว์ป่า
คุ้มครอง หรือใบอนุญาตให้ค้าสัตว์ป่าคุ้มครองหรือเนื้อของสัตว์ป่าคุ้มครอง ให้ผู้ถูกเพิก
ถอนใบอนุญาตจำหน่ายสัตว์ป่าคุ้มครองหรือเนื้อของสัตว์ป่าคุ้มครองที่ตนครอบครอง หรือ
มีไว้เพื่อการค้านั้น (เสีย) ภายในกำหนด (เวลา) สามสิบวันนับแต่วันเพิกถอนใบอนุญาต
ถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่แล้วยังมิได้จำหน่ายหรือจำหน่ายไปบางส่วน ให้สัตว์ป่าคุ้มครองหรือเนื้อ
ของสัตว์ป่าคุ้มครองที่ยังมิได้จำหน่ายหรือเหลือจำหน่ายนั้น ตกเป็นของแผ่นดิน

มาตรา ๓๔ การจับกุม (และ) ปรากฏปริมาณผู้กระทำความผิด (ต่อ) ตาม
พระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

LIRT

มาตรา ๓๕ หนังสืออนุญาตให้ล่าสัตว์ป่าหรือใบอนุญาตให้ล่าสัตว์ป่าที่ได้ออกให้ตาม (ความใน) พระราชบัญญัตินี้ ให้คุ้มครองบุคคลผู้กระทำการใด ๆ อันเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกแก่การปฏิบัติการตามหนังสืออนุญาตหรือใบอนุญาตนั้นด้วย

มาตรา ๓๖ คำขอรับใบอนุญาตและใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้แบบตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ใบอนุญาตให้มีอายุตามที่กำหนดไว้ในใบอนุญาต แต่มิให้กำหนดเกินหนึ่งปี (นับแต่วันออก)

หมวด ๖

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๓๗ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๖ (มาตรา ๘ วรรคสอง) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๘ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๗ หรือมาตรา ๘ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๙ ผู้ใดฝ่าฝืน (มาตรา ๗) มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ (หรือ) มาตรา ๑๒ หรือมาตรา ๒๓ ทวิ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๐ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๓ มาตรา ๑๓ ทวิ มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๔ ทวิ (มาตรา ๑๔ วรรคแรก มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗) หรือมาตรา ๒๒ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

มาตรา ๔๑ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๑ (หรือมาตรา ๒๕) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๒ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๓ หรือมาตรา ๒๔ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๓ ผู้ใดช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจำนำ หรือรับไว้โดยประการใด ซึ่งสัตว์ป่าหรือเนื้อของสัตว์ป่าอันได้มาโดยกระทำความผิดตาม

พระราชบัญญัติให้ ค่องระวางโทษจำคุกไม่เกิน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๔ ผู้ใดกระทำให้หลักเขต บ้ายหรือเครื่องหมายอื่นซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ได้จัดให้มีตามพระราชบัญญัตินี้ เคลื่อนที่ ลบเลือน (หรือ) เสียหาย (ด้วยประการอื่นใด) หรือไว้ประโยชน์ ค่องระวางโทษจำคุกไม่เกิน (หนึ่งเดือน) สองปี หรือปรับไม่เกิน (หนึ่งพัน) สองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๕ (ในกรณีฝ่าฝืนมาตรา ๖ มาตรา ๘ วรรคสอง หรือมาตรา ๒๑ ให้ปรับสัตว์ป่าหรือเนื้อของสัตว์ที่ล่ามาได้ ตลอดจน) บรรดาอาวุธ เครื่องมือ เครื่องใช้และพาหนะใดๆ ซึ่งบุคคลได้ใช้ในการกระทำความผิด (เสียทั้งสิ้น) อันเป็นการฝ่าฝืน มาตรา ๖ มาตรา ๘ วรรคสอง หรือมาตรา ๒๑ ให้ริบเสียทั้งสิ้น โดยมีค่องทำนงว่าเป็นของผู้กระทำความผิดและมีผู้ถูกลงโทษตามคำพิพากษาของศาลหรือไม่

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๕๕ ทวิ พระราชบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับแก่การครอบครองสัตว์ป่าสงวนที่บุคคลได้ครอบครองอยู่แล้วในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

(มาตรา ๕๖ ให้มีผู้ครอบครองสัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๑ เกินกว่าชนิดละห้าตัว และผู้ทำการค้าสัตว์ป่าคุ้มครองหรือเนื้อของสัตว์ป่าคุ้มครอง ซึ่งได้ครอบครองหรือทำการค้าอยู่แล้วในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับยื่นคำขอรับใบอนุญาตให้ค้าขายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ)

ไปใช้บังคับแก่ผู้ยื่นคำขอรับ

บัญชีสัตว์ป่าสงวน

(บัญชี)	(ชนิดสัตว์ป่า)
(ก) สัตว์ป่าสงวน)	๑. แรด (Javan Rhinoceros, <i>Rhinoceros sondaicus</i>) ๒. กระซู่ (Sumatran Rhinoceros, <i>Rhinoceros</i>) <i>Didermoceros sumatrensis</i> ๓. กูปรีหรือโคไพร (Kouprey, <i>Novibos</i>) <i>Bos (sauveli)</i> ๔. ควายป่า (Wild Buffalo), <i>Bubalus bubalis</i> ๕. ละองหรือละมั่ง (Eid's Deer), <i>Cervus eldi</i> ๕ ทวี. สมันหรือเหียงสมัน <i>Cervus schomburgki</i> ๖. หายหรือเียงทรายหรือคามะเน (Hog Deer, <i>Cervus</i>) <i>Axis porcinus</i> ๗. เลียงผาหรือเียงหรือภู่ว้าหรือโค่ว้า <i>Capricornis sumatraensis</i> ๘. กวางผา <i>Naemorhedus griseus</i>
((ข) สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๑)	(หมายถึงสัตว์ป่าเลี้ยงลูกด้วยนม และนกทุกชนิด แต่ไม่รวมถึงสัตว์ป่าในบัญชี (ก) (ค) และ (ง))
((ค) สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๒)	(๑. กระต๊อบหรือเมย <i>Gaur, Sladeng, Bos gaurus</i>) (๒. วัวแดง วัวคำหรือวัวเพาะ <i>Banteng, Bos banteng</i>) (๓. กวาง <i>Malay Sambar, Cervus unicolor</i>) (๔. อีเก้ง พานหรือจมีน <i>Barking Deer, Muntiacus muntjak</i>) (๕. กระจงหรือไก่ <i>Chevrotain, Mouse Deer; Trugulus sp.</i>) (๖. เลียงผาหรือโหร้า <i>Serow, Capricornis sumatrensis</i>) (๗. ไก่ป่า <i>Jungle Fowl, Gallus gallus</i>) (๘. เป็ดน้ำ <i>Water fowl Fam. Anatidae</i>) (๙. เป็ดผี <i>Grebe, Podiceps ruficollis</i>) (๑๐. นกเขววก <i>Night Heron, Nycticorax nycticorax</i>) (๑๑. นกกระสาแดง <i>Purple Heron, Ardea purpurea</i>) (๑๒. นกกระสาขาว <i>Grey Heron, Ardea cinerea</i>) (๑๓. นกกระทา <i>Partridge and Francolin, Subfamily Perdicinae</i>) (๑๔. นกคุ้ม <i>Quail, Fam. Turnicidae</i>) (๑๕. นกอีโถง <i>Purple Waterhen; Porphyrio porphyrio</i>)

LIRT

บัญชี)	(ชนิดสัตว์ป่า)
	<p>(๑๖. นกอีตุ้ม นกอีตาหรืออีตา นกพญางิ้วหรือนกอัญชัน Watercock, <i>Callicrex cinerea</i>; Moorhen, <i>Gallinula chloropus</i>; Rail and crane, <i>Rallira</i> and <i>Rallus</i> sp.)</p> <p>(๑๗. นกพริก <i>Jacana</i>, Fam. <i>Jacaniidae</i>)</p> <p>(๑๘. นกกวัก White Breasted Waterhen; <i>Amaurornis phoenicurus</i>)</p> <p>(๑๙. นกเขา นกเป็ดน้ำหรือนกเขาเป็ด นกกระตุมหูหรือนกออกออด นกมูม นกพิลาปป่า และนกขาบีโชน <i>Doves</i> and <i>Pigeons</i>, Fam. <i>Columbidae</i>)</p> <p>(๒๐. นกปากซ่อม นกซ่อมทะเล นกหัวโต <i>Spoons</i> and Fam. <i>Charadriidae</i> นกซ่อมเหยียน นกตีนเทียน นกกระตักดิน นกอีโก้ <i>Waders</i>)</p> <p>(๒๑. นกไม้จ๊ก <i>Painted Snipe</i>; <i>Rostratula benghalensis</i>)</p>
(ง) สัตว์ป่าอันตราย)	<p>(๑. เสือโคร่งหรือเสือดายพาดกลอน <i>Tiger</i>, <i>Panthera tigris</i>)</p> <p>(๒. เสือขาว เสือดำ <i>Leopard</i>, <i>Panthera pardus</i>)</p> <p>(๓. เสือชนิดเล็กตลอดจนแมวป่า <i>Wild cats</i>; <i>Felis</i> sp.)</p> <p>(๔. หมีควาย <i>Himalayan Black Bear</i>, <i>Selenarctos thibetanus</i>)</p> <p>(๕. หมีหมาหรือหมีถัน <i>Malay of Honey Bear</i>; <i>Helarctos malayanus</i>)</p> <p>(๖. ชมกลและอีเห็น หรือมูสิง <i>Civets</i> and <i>Palm civets</i>; Fam. <i>Viverridae</i>)</p> <p>(๗. กระรอกและกระรอกบิน <i>Squirrel</i> and <i>Flying Squirrel</i>; Fam. <i>Sciuridae</i>)</p> <p>(๘. บ้าง <i>Flying Lemur</i>, <i>Cynocephalus</i> sp.)</p> <p>(๙. ค้างคาว <i>Bats</i>; Order CHIROPTERA.)</p> <p>(๑๐. กระต่ายป่า <i>Hare</i>, <i>Lepus siamensis</i>)</p> <p>(๑๑. หมูป่า <i>Wild Boar</i>, <i>Sus scrofus</i>)</p> <p>(๑๒. หนู <i>Mice</i> and <i>Rats</i>, Fam. <i>Muridae</i>)</p> <p>(๑๓. เม่น <i>Porcupine</i>, Fam. <i>Hystricidae</i>)</p> <p>(๑๔. หนูหรือตุ่น <i>Bamboo Rats</i>, Fam. <i>Rhizomyidae</i>)</p> <p>(๑๕. ชูนัขจิ้งจอก <i>Jackal</i>; <i>Canis aureus</i>)</p> <p>(๑๖. หมาป่า <i>Malay Wild Dog</i>, <i>Cuon alpinus</i>)</p> <p>(๑๗. นกกระจาบ <i>Weaver Birds</i>, <i>Ploceus</i> sp.)</p> <p>(๑๘. นกกระจอก <i>Sparrow</i> <i>Passer</i> sp.)</p> <p>(๑๙. นกกระทิ นกกระทิและนกหัวตะกั่ว <i>Munias</i>; <i>Lonchura</i> sp.)</p> <p>(๒๐. นกแก้ว <i>Parakeets</i> and <i>Lorikeets</i>; Fam. <i>Psitticidae</i>)</p>

อัตราค่าธรรมเนียม

๑. ใบอนุญาตให้ล่าสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๒ (ที่เลี้ยงลูกด้วยนม) นอกจากที่กล่าว
ใน ๒.
(ก) ใบอนุญาตให้ล่าได้ทั่วราชอาณาจักร	ฉบับละ	๑๐๐ บาท
(ข) ใบอนุญาตให้ล่าได้ภายในเขตจังหวัดที่ผู้รับอนุญาต
มีภูมิลำเนา	ฉบับละ	๒๕ บาท
(สำหรับผู้รับอนุญาตที่มีภูมิลำเนาในประเทศไทย
ทั้งนี้ให้คิดเพิ่มค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บเป็นรายคำสั่งสัตว์ที่	ฉบับละ	๒,๐๐๐ บาท)
(ข๑) อนุญาตให้ล่าตามอัตรากำหนดในกฎกระทรวง
ซึ่งต้องไม่เกินตัวละ ๕๐๐ บาท (คงค้อยไปนี้) รวมเข้าด้วย		
((ก) กระต๊องหรือเมย วัวแดงหรือวัวคำหรือวัวเพาะ	ตัวละ	๕๐๐ บาท)
((ข) กวาง ยีเก้งหรือฟาน กระเจง เสียงผาหรือโครำ	ตัวละ	๕๐ บาท)
๒. ใบอนุญาตให้ล่าสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๒ จำพวกนก
(สำหรับผู้รับอนุญาตมีภูมิลำเนาในประเทศไทย)
(ก) ให้ล่าได้ทั่วราชอาณาจักร	ฉบับละ	๒๕ บาท
(ข) ใบอนุญาตให้ล่าได้ภายในเขตจังหวัดที่ผู้รับอนุญาต
มีภูมิลำเนา	ฉบับละ	๑๐ บาท
(สำหรับผู้รับอนุญาตที่มีภูมิลำเนาในประเทศไทย	ฉบับละ	๓๐๐ บาท
- (๓) ใบอนุญาตให้ครอบครองสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๑ ฉบับละ ๑๐ บาท)
๔. ใบอนุญาตให้ค้าสัตว์ป่าคุ้มครองหรือเนื้อของสัตว์ป่าคุ้มครอง ฉบับละ ๑๐๐ บาท
๕. ใบแทนใบอนุญาต ฉบับละ ๕ บาท

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ: ขอ
เชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่
(คณะกรรมการเข้าประจำที่)
ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ: คณะ
กรรมการการเมือง ไรจะเสนอเพิ่มเติมบ้าง
หรือไม่

พระราชกรณียัตินิพนธ์ (ประธาน
กรรมการ): "คณะกรรมการไม่มีข้อ
ที่จะชี้แจง

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ: ขอ
ให้เลขาธิการท่าน
นายประเสริฐ ปัทมะสุกนธ์ (ผู้

วิชาการในตำแหน่งเลขาธิการสภา) : ร่างพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มี การแก้ไข กำปรวรอก ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๒ มีการแก้ไข

นายมาลัย ชูพินิจ : คือตามร่างพระราชบัญญัติเดิมมาตรา ๒ นี้ พระราชบัญญัติมีข้อความขอยก่า ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๖๐ วัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา แต่ที่นี้ในการที่แก้ไขใหม่เป็นพระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๔ เป็นต้นไป ถัดนี้กระผมอยากขอความเข้าใจว่า เหตุใดจึงได้แก้ไขไปดังนี้จากท่านคณะกรรมการท้วง

พระยาอรรถการีย์นิพนธ์ (ประธานกรรมการ) : ในเรื่องนี้ตามร่างของรัฐบาลให้ใช้กฎหมายนี้ภายหลัง ๖๐ วันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป ทั้งนี้ก็โดยเหตุที่ว่าที่ควรให้ใช้ ๖๐ วันนั้นก็โดยเหตุที่ว่าในขณะที่ออกพระราชบัญญัตินั้นมีบุคคลที่ครอบครองสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๑ และสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๒ อยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งกรรมการเชื่อว่า เป็นเช่นนั้นและถ้าหากว่าจะให้ใช้กฎหมายทันทีแล้ว คนเหล่านั้นก็จะไม่มีโอกาสที่จะมาขออนุญาตในการที่จะครอบครองสัตว์ป่าคุ้มครองได้ จึงให้เวลาถึง ๖๐ วัน แต่ว่าเมื่อพระราชบัญญัตินี้เข้าไปสู่กรรมการ

คณะกรรมการก็ได้แก้ว่าสำหรับป่าคุ้มครองประเภทที่ ๑-และที่ ๒ นั้นให้ประกาศในกฎกระทรวงและได้บังคับไว้ว่ากฎกระทรวงนั้นจะให้ใช้บังคับก่อน ๓๐ วันไม่ได้ เมื่อเช่นนี้ผู้ที่ครอบครองสัตว์ป่าประเภทที่ ๑ และที่ ๒ ก็มีเวลาอยู่ กล่าวคือว่าภายหลังจากที่ประกาศกฎกระทรวงแล้วยังมีเวลานั้นได้ ด้วยเหตุนี้การที่จะให้ระยะเวลา ๖๐ วันก็ไม่จำเป็น เมื่อไม่จำเป็นดังนั้นและโดยที่ขณะนั้นใกล้จะถึงปีใหม่อยู่แล้วกรรมการเห็นว่าวันที่ใช้ก็ควรนับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม เป็นต้นไป

นายมาลัย ชูพินิจ : คือในการที่กระผมขอเรียนถาม ที่นี้เมื่อได้ความจากท่านกรรมการอย่างนั้นแล้วก็อยากจะขอเรียนว่าโดยเหตุที่ว่าพระราชบัญญัติทั้งนี้ เป็นพระราชบัญญัติซึ่งในความรู้สึกรวมก็เป็นพระราชบัญญัติฉบับใหม่ซึ่งเท่าตัวว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งในการที่เราจะประกาศพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกไปภายในเวลาอันรวดเร็ว โดยที่ว่ากระผมเองก็ยังไม่ทราบว่าการรัฐบาลจะมีเจ้าหน้าที่ได้เตรียมพร้อมหรือไม่ เมื่อเราได้ประกาศพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกไปแล้วเราจะต้องเป็นของขวัญวันปีใหม่ เพื่อให้เป็นการถูกต้องได้หรือว่าเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติบ้านเมืองก็ได้ แต่ว่าทางผู้บังคับกระผมเกรงว่าจะมีการชุลกชุลกอยู่ เพราะเหตุที่ว่าพระราชบัญญัติ

LIART

ฉบับนี้เหมือนกับเป็นการปฏิวัติครั้งใหญ่ในความเห็นของกลุ่มของราษฎรในต่างจังหวัดด้วยเหมือนนั้น เพียงระยะ ๖๐ วันที่บอกไว้ว่าจากประกาศออกไปในราชกิจจานุเบกษาแล้วก็จะมีการเตรียมการกันหรือไม่ กระผมยังไม่ทราบ ถ้าเราจึงประกาศเร็วเข้าไป อย่างนี้พวกราษฎรซึ่งจะเป็นผู้ปฏิบัติ ตามกฎหมายฉบับนี้ เขาใจว่าจะเตรียมตัวไม่ทันเขาจะปฏิบัติผิดพลาดไป แต่ว่าถ้าหากจะถือว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้ได้แค่บางมาตราหรือบางส่วน เป็นต้นว่าจะกระทบกระเทือนหรือคุ้มครองได้ก็แต่สัตว์ที่อยู่ในประเภทสัตว์สงวน คือสัตว์ซึ่งจับไม่ได้ ผ่ากไม่ได้ ทำอะไรไม่ได้ทั้งนั้น เป็นสัตว์ประเภทที่หายาก ซึ่งมีอยู่ในบัญชีท้ายพระราชบัญญัติฉบับนี้ และเพียงส่วนหนึ่งส่วนใดอย่างนี้ ถ้าเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติ ตามกฎเข้าใจหรือปฏิบัติ ได้ถูกต้องตามนั้น ความเดือดร้อนก็ไม่เกิดขึ้น แต่คราวนี้เท่าที่เป็นกลุ่มเมื่อพระราชบัญญัติประกาศออกไปแล้ว ทางฝ่ายปฏิบัติมักจะไม่ค่อยเข้าใจ เนื่องจากการเตรียมตัวไม่ทันนั่นเอง ความยุ่งยากก็เกิดขึ้นในต่างจังหวัด นี่เป็นส่วนใหญ่ ผมจึงขอเรียนเป็นข้อสังเกตไว้ในที่นี้คือว่า การเตรียมตัวเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้จะ ไปเกิดความ ขลุกขลาคับขึ้นที่หลัง

พระยาอรรถการีย์อินทพันธ์ (ประธานกรรมการ): กรรมการชยโสภาสัจใจ

เพื่อให้ท่านสมาชิกที่อภิปรายเมื่อกี้บรรยายความข้องใจลงไป คือในเรื่องนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับบทกลในการที่จะเตรียมการเพื่อปฏิบัติการตามกฎหมายนั้นนั้นผู้แทนรัฐบาลก็ได้รับรองว่า ไม่มีอะไรที่จะขัดข้องเลยประกาศใช้เมื่อไร ก็ปฏิบัติได้เมื่อนั้นทันทีในส่วนที่เกี่ยวกับราษฎรนั้น คงที่ผมได้เขียนเมื่อกี้ไว้ว่า โดยที่กรรมการได้เปลี่ยนหลักการในส่วนที่เกี่ยวกับสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๑ และประเภทที่ ๒ ออกไปแล้ว คิดว่าไม่ได้ระบุไว้ในบัญชีท้ายพระราชบัญญัติ ก็ให้ไปออกกฎกระทรวงอีกครั้งหนึ่ง กฎกระทรวงนั้นบังคับไว้ว่าจะใช้ก่อน ๖๐ วันไม่ได้ นี่เมื่อประกาศออกไปอย่างไรแล้ว การที่ราษฎรจะปฏิบัติกันนี้ ในระยะ ๖๐ วันนี้ก็มีเวลาที่จะเตรียมตัว ที่จะรู้ตัวได้ตั้งพัน ๖๐ วันเสียก่อน จึงจะบังคับใช้ได้ เมื่อก่อนนั้นแล้วก็ในส่วนที่เกี่ยวกับราษฎรก็มีเวลาที่รู้ได้ก็เป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๖๐ วัน นี่ถ้าหากว่า กรรมการได้แก้หลักการที่เกี่ยวกับสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๑ ประเภทที่ ๒ ไปดังที่ได้เรียนมานี้แล้ว ถ้าจะไม่แก้มาตรา ๒ คือให้มาตรา ๒ นี้คงอยู่ว่าให้ใช้บังคับ ๖๐ วัน นับตั้งแต่วันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว กฎหมายนี้จะมีช่วงระยะเวลายาวมาก ก็ว่าต้องรอถึง ๖๐ วันเสียก่อน เมื่อรอ ๖๐ วันแล้ว เมื่อไปออกกฎกระทรวงกำหนดชนิดของสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๑ หรือประเภทที่ ๒ เข้า

LIART

ก็ต้องรอไปอีก ๖๐ วัน รวมเป็นเวลาถึง ๑๒๐ วัน ซึ่งเป็นเวลาที่เนิ่นนานไปโดยไม่จำเป็นเลย กรรมการจึงจำจะต้องแก้มาตรา ๒ นี้ เพื่อให้ระยะที่ใช้บังคับเป็นไปโดยเหมาะสม

นายประเสริฐ มีทมะสุคนธ์ (ผู้รักษาการในตำแหน่งเลขาธิการสภาฯ) : มาตรา ๓ กรรมการคัดออกทั้งมาตรา มาตรา ๔ มีการแก้ไข มาตรา ๔ ทวิ กรรมการเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๔ ตริ กรรมการเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๕ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๑ การล่าสัตว์ป่า มาตรา ๖ มีการแก้ไข มาตรา ๗ มีการแก้ไข มาตรา ๘ มีการแก้ไข มาตรา ๘ มีการแก้ไข มาตรา ๑๐ มีการแก้ไข มาตรา ๑๑ มีการแก้ไข

นายมาลัย ชูพินิจ : ที่จริงมาตรา ๑๑ นี้ ผมได้ขอแปรญัตติไว้ แต่ว่าในนั้นบอก ว่า ผมเข้าใจว่าจะมีความเข้าใจผิด จะเป็นผมเข้าใจผิดหรือทางคณะกรรมการเข้าใจผิด นี่ผมก็ไม่ทราบ แต่ขอประทานอภัยชี้แจงว่า ในมาตรา ๑๑ นี้ที่ผมขอคัดออกนั้นก็คือว่าตอนท้ายที่บอกว่า “เว้นแต่การยิงเสือที่มากินซาก ซึ่งมันได้ทำให้ตายไว้ก่อน” อันนี้วรรคท้ายนี้ผมขอคัดออก แต่อันนี้ก็ยังคงมีอยู่อีก เพราะฉะนั้นเข้าใจว่าจะลาคเคลื่อน อันนี้ผมขอประธานชี้แจงว่า การยิงสัตว์หรือยิงเสือในเวลากลางคืนนี้มันไม่จำเป็นจะต้องมากินซากที่มันได้ทำให้ตายไว้ก่อน มันอาจจะมากินเหยื่อที่เขา

ล่อไว้ก็ได้ หรืออาจจะกินซากสัตว์ที่คนฆ่าไว้หรือสัตว์ด้วยกันฆ่าไว้ก็ได้ นี่ผมเข้าใจว่าจะเป็นความเข้าใจคลาดเคลื่อน อันนี้ยังไม่เห็นไปตามที่ผมขอแปรญัตติไว้ ก็อยากขอให้ท่านกรรมการชี้แจงด้วย

พระยาอรุณการวิชัยนิพนธ์ (ประธานกรรมการ) : กรรมการจำได้ว่าในการแปรญัตติของท่านสมาชิกซึ่งอภิปรายเมื่อนี้ได้มีการตกลงในกรรมการแล้วว่า ท่านสมาชิกไม่ขัดข้องตามที่กรรมการได้แก้ไขไปอย่างนี้ แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าเมื่อท่านสมาชิกยังมีความข้องใจอะไรก็ กรรมการก็ยินดีจะชี้แจง แต่ว่ายังไม่เข้าใจในคำพูดของท่านว่าท่านข้องใจในข้อไหนเป็นอย่างไร ท่านต้องการให้เป็นอย่างไร กรรมการได้แก้ไขให้เป็นไปในข้อใด ก็โปรดให้กรรมการได้เข้าใจด้วย

นายมาลัย ชูพินิจ : ในมาตรา ๑๑ นี้ ข้อความอันได้ว่า “ในเวลาระหว่างตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น ห้ามมิให้ผู้ใดยิงสัตว์ป่า ไม่ว่าผู้นั้นจะได้รับหนังสืออนุญาตหรือใบอนุญาตให้ล่าสัตว์ป่าหรือไม่ เว้นแต่การยิงเสือที่มากินซากซึ่งมันได้ทำให้ตายไว้ก่อนแล้ว” อันนี้ผมก็ขอขอบคุณท่านคณะกรรมการที่ได้กรวดแก้ไขเป็นอันดีไปแล้ว มันมีปัญหาอยู่ที่ข้อนี้ที่จริงตอนวรรคสุดท้ายนี้เท่านี้ว่าเพื่อ ธรรมดาเราจะยิงเสือ ไม่จำเป็นจะต้องยิงเสือซึ่งมากินซาก ซึ่งมันได้ทำให้ตายไว้แล้ว อันนี้

LIRT

ผมเกรงว่าถ้าเมื่อใครไปปฏิบัติผิดไปจากนี้ เขาจะกลายเป็นความผิดขึ้นมาได้ก็จึงอยาก จะขอให้ตัดออกไป เฉพาะในวาระคดีทำฆาต ซึ่งมันได้ทำให้ตายไว้ก่อนแล้ว เว้นแต่การ ยิ่งเสียเท่านี้ก็ดูเหมือนจะเป็นการเพียงพอ

หลวงประกอบนิติสาร (กรรมาธิ-การ) : ถ้าหากเป็นการแก้ความประ-สงค์ของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติแล้วก็นาย ความว่า การล่าสัตว์กลางคืนนี้ทำกับสัตว์ อื่นไม่ได้เลย นอกจากทำกับเสือ ในกรณี เช่นนั้นกรรมาธิการก็เห็นว่า เป็นเรื่องหลัก ใหญ่ทีเดียว การล่าสัตว์กลางคืนนี้ควรทำ หรือไม่ เพราะการล่าสัตว์กลางคืนนี้เป็น เรื่องอันตรายมาก เห็นอะไร ไม่ชัดก็ยิง ยิงเบี่ยง เห็นคนเป็นกวาง กวางเป็นคน มือ คนเป็นไก่ทำนองนี้ เพราะฉะนั้นการล่าสัตว์ กลางคืนนั้นในหลักใหญ่นี้ควรจะเลิกกันเสีย ที่ และในประเทศหลายประเทศเขาก็ได้ ห้ามแล้วโดยหลักใหญ่ การล่าสัตว์กลางคืน เขาไม่ให้ทำ แต่ว่ามีข้อยกเว้นอยู่ซึ่งเป็นที่ ยอมรับกันคือเสือซึ่งสัตว์ร้ายมากกินคนมา กินสัตว์อะไรเหล่านั้น ถ้าไม่ให้ฆ่าเสียเลย ก็เป็นอันตรายแก่ประชาชน เพราะฉะนั้น จึงได้เกิดมีความคิดว่า ต้องยกเว้นสำหรับการฆ่าเสือ แต่การฆ่าเสือนั้นถ้าเราปล่อย ว่าเสียอะไร ๆ เสืออะไรก็ล่าได้แล้วพวก นกล่าสัตว์ทั้งหลายก็จะ ไปออกล่าสัตว์กัน เป็นการใหญ่ คืออ้างเอาล่าเสือ แต่แท้จริง ถือโอกาสไปทำอื่น ถ้าเช่นนั้นแล้วยอม

ให้ล่าเสือกันได้ตามสบายใจแล้ว ในเวลา กลางคืนแล้วการล่าสัตว์อื่นก็ตามมาด้วย และอาจจะเห็นคนเป็นเสือห่มผ้าตาย ๆ จน เป็นเสือไปก็ได้ อะไรเหล่านี้ เพราะกลาง คืนเห็นไม่ชัด เพราะฉะนั้นในหลักใหญ่ จึงห้ามล่าสัตว์กลางคืน คราวนี้การยิงเสือ ทำไม่จึงต้องขมวดเอาไว้ว่า เฉพาะเสือที่ มากินซากที่ทำให้มันตาย อันนี้กรรมาธิการ ก็ได้ค้น และอาศัยกฎหมายต่างประเทศ ที่เขาทำ ๆ กันเป็นนักนิยมไปอะไรทั่ว ๆ ไป เขาทำกันเพราะว่าเสียเวลาฆ่าสัตว์ อะไรตายแล้วในเวลากลางวันแล้ว โดย ปกติกลางคืนมันจะกลับมากิน อันนี้ เขายอมให้ล่าได้ สมมติว่าเสือมากิน เขาคน ไปมันจะต้องกลับมากินกลางคืน วิธีที่จะฆ่าเสือที่กินคนก็ต้องตาม ไปกลาง คืนแล้วไปที่ซากของมัน เขาจึงยกเว้นไว้ เพราะจะหนียกเว้นเสีย ยกเว้นยิงเสือ ไม่ ใช้อยกเว้นทั่ว ๆ ไป เสืออะไรก็ยิงได้ เพราะ ว่าถ้ายกเว้นอย่างนั้นมันกว้างเกินไป จึง ได้ขมวดเพียงให้ เฉพาะเสือที่มากิน ซาก ๆ ในที่นี้อาจจะหมายถึงซากคนซากสัตว์อะไร ก็ได้ ไม่ได้หมายความว่าสิ่งที่มีชีวิต อะไรอย่างนั้น

นายมาลัย ชูพินิจ : ตามที่กระผม ได้ฟังคำอธิบายของท่านกรรมาธิการแล้วก็ รู้สึกว่ายิ่งไปกันใหญ่ ก็เรื่องการยิงเสือนี้ ที่จริงไม่ใช่ว่าเราจะไปยิงเสือทั่วไป เรายัง เสือซึ่งอาจจะเป็นเสือกินคนกินสัตว์บกวน

LIRT

สัตว์ที่อยู่ในหมู่บ้านนั้นในเมืองนั้นตลอดมา เป็นเวลากี่ปีแล้วก็ได้ แล้วถ้าหากมีการยิง เสือ ท่านจะไปยิงเสือกเฉพาะเวลาที่มันล่า สัตว์ไปกินแล้ว โลกสบางที่ไม่ให้เลย เสือ บางตัวอาจจะเป็นอันตรายในหมู่บ้านนั้น เป็นเวลาตั้งหลาย ๆ ปีแล้ว วิธีที่เราจะล่า มันให้ได้นั้น ไม่จำเป็นจะต้องไปใช้ว่า คอยให้ลาคนไปกินเสือกคน แต่ว่าบางครั้งเราจะต้องใช้เหยื่อล่อ คือเหยื่อเป็น ๆ ผสมขอประทานอภัยที่ขอยอธบายชี้แจงให้ กว้างออกไปเช่นนี้ก็เพราะว่า นี่มันเกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริง และอันตรายแก่ชาวบ้านใน ทางที่จะปฏิบัติการให้ถูกต้องตามกฎหมาย นี้หรือไม่ และในการที่จะป้องกันทรัพย์สิน ส่วนตัวของเขา ตามธรรมดาแล้วไม่ใช่ว่า เราจะไปเที่ยวเดินย่อง ๆ ล่อง โฟยงกันไว้ ทั่วไปอย่างนั้น การยิงเสือกไม่มีวิธีเลย หนึ่งปราบ หนึ่งคุ้ม หนึ่งห่างเท่านั้นเอง ไม่ใช่ ว่าท่านจะเดินถือปืนไปเหยี่ยวยิงสัตว์ได้อย่าง นั้น กฎหมายบอกอยู่แล้วว่า ห้ามไม่ให้ ยิงสัตว์อื่น นอกจากเสือก ซึ่งไปยิงสัตว์อื่น เจ้ามันก็ผิดกฎหมาย แต่ว่าเมื่อท่านนั่งห้าง อยู่ เสร็จแล้วสัตว์อื่นเข้ามา ท่านไปยิง สัตว์นั้นเข้า มันก็ผิดกฎหมาย เพราะฉะนั้น ในการยิงเสือกนั้น กระผมขออ้อมท้าวเพียง แค่นี้ควรสรุปท้ายออกไป หมายถึงว่าที่ เข้ามามีคนชก ซึ่งมันได้ทำให้ตายไปก่อน มันไม่จำเป็นจะต้องทำให้ตายไปก่อน เหน

ครั้งเราอาจจะเอาเหยื่อ ไปล่อให้มันเข้ามา ในสถานที่ว่า มันเคยเป็นภัยต่อสัตว์เลี้ยง ของหมู่บ้านนั้นหรือของจังหวัดนั้น เพราะ ฉะนั้น บางครั้งก็อาจจะเอาสัตว์เป็น ๆ ก็ได้ เป็นหมูกก็ได้ เป็นแพะก็ได้ ไปล่อ บางที เอาควายทั้งตัว ไปล่อเพื่อจะฆ่าเสือกตัวนี้ ซึ่ง มันเป็นอันตรายมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว ถ้า เราไปบังคับบอกว่าเป็นคนกินซาก ซึ่ง มันทำขึ้นไว้ อันนี้ไม่ใช่วิธีเสียของเสียทั่ว ๆ ไป กระผมจึงได้ขออ้อมว่า อันนี้ถ้าเรา ยานดูก็รู้สึกว่ามันจะเป็นของเสือกน้อย แต่ ในทางปฏิบัติเป็นเรื่องใหญ่ จึงได้ขอความ กรุณาให้ตัดอันนั้นออกไปตามที่กระผม ได้ขอแปรญัตติไว้แล้ว มันเป็นเช่นนั้น

นายบุญส่ง เลขะกุล (กรรมการ) : เมื่อกี้ก็ทางกรรมการก็ได้ชี้แจงมาที่หนึ่ง แล้ว ก็เข้าใจว่าคงจะแจ่มแจ้งตามสมควร แล้ว แต่ผมขอเติมอีกสักเล็กน้อย คือว่า การล่าเสือนั้น การล่ามันถ้าหากว่า ไปล่า โดยวิธีอื่นในเวลากลางคืนนั้น ส่วนมากมัน จะไม่ได้ตัวที่เป็น man eater หรือเสือกกิน สัตว์ของชาวบ้าน มักจะไปถูกเสือกตัวอื่นๆ เข้า เพราะฉะนั้น มักจะไม่ได้เสือกตัวนั้น วิธีที่จะได้เสือกตัวนั้น ก็มักจะมีวิธีอยู่อย่าง เดียว คือ คอยยิงมันที่มันกินซากเท่านั้น ที่นี้ถ้าหากว่าเราปล่อยไว้ประ ชานขอของ เสือกได้ในเวลากลางคืน แรกก็จะเหี่ยวล่อง โฟไปยั้งที่ต่าง ๆ เพื่อจะยิงสัตว์อะไร ๆ พอ

LIART

ไปจับได้ทีไหน แยกก็บอกว่าไปยิงเสียทุกที
ที่นั่นเต็มคิ่วา ไบรด์มีกวาง มีแก้ง อะไรติด
มาก็คอก แยกก็จะแก้ตัวว่าไปยิงผิดยิงพลาด
เห็นตาควางเป็นคาเสื่ออะไรๆ ไป บทลง
โทษก็จะอ่อนลงไป แต่ว่าการควบคุมไม่
ให้ล่าสัตว์อย่างอื่น..ๆ ในเวลากลางคืน หรือ
ว่าล่าสัตว์ในนอกฤดูกลางคืนนั้น ถ้าหากว่า
ห้ามไม่ให้ล่ากลางคืนแล้ว ก็ต่อไปคนก็ยัง
ล่าได้ตลอดทั้งปีอยู่ตามเดิม แต่ว่าการล่า
เสื่อนี้ตามปกติที่จะมีอันตรายต่อประชาชน
ก็พวกเสื่อชอบกินสัตว์เลี้ยงของชาวบ้าน
อย่างหนึ่ง และเสือกินคนอย่างหนึ่ง สัตว์
พวกนี้การล่ามันมีกลับมากินซาก แล้ว
เราก็ล่าได้โดยวิธีนั้น แต่จะให้ล่าโดยวิธี
ทั่วๆ ไปแล้ว ก็มีจะไม่ได้เสื่อตัวนั้น แล้ว
มันก็ วัฏรูโหว่ที่ประชาชนจะหลบหนีก
กฎหมายนี้ต่อไปได้ ทุกๆ ประเทศจึงได้
บัญญัติไว้เช่นนี้

นายมาลัย ชูพินิจ : กระผมขอยกย
ก็ตั้งพูดเรื่องนี้บ่อยหน่อย เพราะว่าเรื่องนี้เป็น
เรื่องสำคัญจริง ๆ ก็คือว่า อย่างที่ท่าน
กรมการกรได้อธิบายมานั้น กระผมก็ไม่
เห็นด้วย ตามความเป็นจริงแล้วจะเป็น
เสือกินคนหรือเสือกินควายหรือเสือกิน
สุนัขตามบ้าน พวกเสื่อคำเสื่อคาเหล่านี้
ก็ดี มันไม่จำเป็นว่าจะต้องมากินซากที่มัน
ได้ทำไว้เสมอไป บางทีมันกินอ้มแล้วมัน
ก็ไปเลย แต่ที่เราพูดนี้ กระผมหมายถึง
เสื่อซึ่งมันเป็นภัย ซึ่งเราจะต้องทำลายให้

หมดไป ไม่จำเป็นที่จะต้องมากินซาก
แต่บางครั้งเราต้องใช้เหยื่อเป็น ๆ ลอยอย่างนี้
กันนี้ กระผมขอทราบเรียนตามประสพ
การณ์ที่ได้กระทำมาแล้ว ใช้กันวิธีนี้ได้ตัว
ทุกที แต่ว่าถึงกับจะไปอธิบายว่า มันตัว
เดียวกันหรือไม่แน่ ถ้าลงเสื่อมันเห็น
อันตรายก็ยิงมันให้หมดคิ่วาไปเลยก็ยิ่งได้ นี้
กระผมไม่เห็นจะมีความข้องใจว่า เราจะ
ไปยิงเสื่อตัวกิน เพราะว่าเสื่อนะไม่ใช่ของ
ยิงง่ายเหมือนกับว่าเราเข้าไปในเขาดินแล้ว
เจออยู่ที่นั่นมันโง่งๆ ไป ไม่ใช่อย่างนั้น
การส่องไฟทำงานจะไปส่องกลางคืน ไปส่อง
เสื่อนั้น กระผมไม่เห็นด้วย ชั่วชีวิตบางที
สิบกว่าปีเจอเสื่อสักตัวสองตัวยิงเสือกิน
กลางคืน เพราะฉะนั้น เราจะมาก่อว่าไป
ยิงกวาง นี้ผมผคิดไปไปเห็นตาควางเป็น
คาเสื่อแล้วยังมีผิดกฎหมาย เพราะว่า
ยิงสัตว์อื่นไม่ได้ นี้เราพูดถึงการยิงเสื่อ
แล้วที่กระผมข้องใจนี้ ไม่ใช่อยู่ตรงที่ว่า
เรื่องซากที่เสือกัดตายไว้หรือมันทำให้ตาย
ไว้ไม่จำเป็นจะต้องเป็นเช่นนั้น ที่ซึ่งใจคือ
ตรงนี้ที่เกี่ยวกับผลประโยชน์ของประชาชน
แล้วก็เกี่ยวกับข้อเท็จจริงด้วย จึงขอประ
ทานทราบเรียนให้ทราบ

นายสมภพ โทตระกูลดี : กระผม
คิดว่า ปัญหาที่ท่านผู้เกี่ยวข้องกันกล่าว
เมื่อกี้ก็มีอยู่ว่า ท่านเป็นห่วงถ้าหากว่ายิง
เสื่อที่มันมากินซากสัตว์ที่มันล่าไว้แล้วจะ
เป็นการทำให้แควมเกินไป อย่างนั้นถ้าหาก

LIART

ว่าเลือกที่มันคอยระวังความชาวบ้าน แต่มันไม่ได้มากินซากสัตว์ก็จะทำลายไม่ได้ นั่นกระผมคิดว่า พระราชบัญญัตินี้ได้บัญญัติป้องกันไว้แล้วคือมาตรา ๔ ครีมีมีความว่า พระราชบัญญัตินี้มีให้ใช้บังคับแก่การล่าสัตว์ป่า ซึ่งบุคคลกระทำเพราะมีความจำเป็นเพื่อป้องกันตนเองหรือผู้อื่นให้พ้นอันตราย หรือเพื่อสงวนหรือรักษาไว้ ซึ่งทรัพย์สินของตนหรือของผู้อื่น ฉะนั้น ถ้าหากว่ามีเสือคู่ตัวใดมากอย่รบกวนชาวบ้าน ถิ่นกวีควายกินหรือคอยทำลายคน คนก็อาจจะยิงเสือนั้นได้ไม่ว่าเวลาใด เพราะเหตุที่ว่าพระราชบัญญัติไม่ได้บังคับกับยิงได้ แม้กระทั่งกลางวันกลางคืนโดยไม่ต้องมีซากสัตว์มาล่อ แต่มาตราที่อ้างเมื่อกันที่ว่าให้มากินซากสัตว์ที่ฆ่าล่อนั้น หมายความว่าเมื่อถึงเวลาที่จะล่าสัตว์ได้ก็ล่าได้ทันที เพราะเหตุนี้จึงสมควรที่จะต้องมีกฎหมายคุ้มครองสัตว์ป่า ซึ่งเจตนาก็เพื่อที่จะป้องกันมิให้บุคคล ไปยิงเสือหรือสัตว์อื่นโดยพร้าเพรื่อ กระผมคิดว่าพระราชบัญญัตินี้ได้แก้ไขไปเรียบร้อยแล้ว

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (ผู้รักษาการในตำแหน่งเลขาธิการสภา ฯ) : มาตรา ๑๒ มีการแก้ไข หมวด ๒ การมีไว้ในครอบครองซึ่งสัตว์ป่าและเนื้อของสัตว์ป่า มีการแก้ไข มาตรา ๑๓ มีการแก้ไข มาตรา ๑๓ ทวิ กรรมการธิการเพิ่มขึ้นใหม่

นายสมภพ โทตระกิตย์ : สำหรับ มาตรา ๑๓ ทวินั้นกระผมก็มีข้อข้องใจสำหรับในถ้อยคำที่ใช้ คือถ้อยคำที่บัญญัติว่า ห้ามมิให้ผู้ใดค้า คำว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดค้า” นี้ กระผมไม่ทราบว่าทางกรมการประมงที่จะห้ามมิให้บุคคลใดๆค้าสัตว์ป่าคุ้มครอง หรือประมงเฉพาะพวกพ่อค้าที่มีอาชีพในการค้าสัตว์ เพราะฉะนั้น กระผมขอความเข้าใจจากกรมการสัตว์

พระยาอรุณการีรัตน์พันธ์ (ประธานกรมการสัตว์) : ที่คณะกรรมการได้ใช้คำว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดค้า” คำว่า “ค้า” นี้ กรมการประมงก็จะให้เข้าใจว่าเป็นการจำหน่ายซึ่งที่ตัวมีอยู่ออกไปเพื่อหวังผลกำไรในทางการค้า ไม่ใช่กรณีขายธรรมดา คือว่าบุคคลอาจจะขายทรัพย์สินของตนให้ถ้าการขายนั้น ไม่ใช่กระทำเป็นธุรกิจเพื่อหวังผลกำไร ก็ใช้คำว่า “ขาย” เพราะฉะนั้น ที่คณะกรรมการใช้คำว่า “ค้า” นี้ ก็หมายถึงว่าการทำเพื่อการค้า

นายสมภพ โทตระกิตย์ : กระผมยังข้องใจสำหรับคำที่ว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดค้า” ดังที่ท่านกรมการสัตว์อธิบาย คือหมายความว่า การการค้าอะไร บัญหาเมื่อมีการค้าแล้วกระผมเข้าใจว่า การที่บุคคลใครจะขายหรือจะค้าสิ่งหนึ่งสิ่งใดนั้นมันก็ต้องหวังถึงผลกำไรอยู่ด้วย เพราะฉะนั้น เป็นการยากที่จะแยกได้ว่าบุคคลนั้นค้าเพื่อกำไรหรือไม่ แต่เมื่อเปรียบเทียบกับถ้อยคำที่ใช้อยู่ใน

LIRT

กฎหมายอื่น ๆ ก็จะห้าม เขียนบอกว่า ห้ามมิให้ผู้ใดค้า นั่นก็หมายความว่าบุคคลใด ๆ ก็จะทำไม่ได้ เพราะฉะนั้น ผมคิดว่า ความเข้าใจของกรมการศึกษากับบุคคลที่จะไปใช้พระราชบัญญัตินี้หรือกระทำผิดนี้อาจจะไม่ตรงกันอาจจะเกิดความยุ่งยากได้ในภายหน้า กระผมก็คิดว่า อาจจะขอแก้ถ้อยคำเป็นห้ามมิให้ผู้ใดประกอบการค้าก็เพื่อให้เห็นว่า ถ้าหากเห็นบุคคลธรรมดาค้าขายเป็นครั้งเป็นคราวแล้วก็ไม่อยู่ในข่ายพระราชบัญญัตินี้ ถ้าหากเป็นการประกอบการ เช่นเป็นพวกพ่อค้า ก็สมควรที่จะได้ห้ามไว้ หรือต้องมาขออนุญาตเสียก่อน

หลวงประกอบนิติสาร: (กรมการศึกษาร): กรมการศึกษาก็ทำกิจปรายของท่านสมาชิกผู้มีความเกี่ยวข้องเกี่ยวข้องโดยกฎหมายอื่นนี้ เข้าใจว่าท่านมุ่งหมายถึงประมวลรัษฎากร เพราะประมวลรัษฎากรใช้คำว่า “ประกอบการค้า” ไม่ใช่ “ทำการค้า” แต่กรมการศึกษาก็ว่าการที่ประมวลรัษฎากรใช้คำว่า “ประกอบการค้า” นั้น เพราะประมวลรัษฎากรไม่มีบทวิเคราะห์ศัพท์ของ คำว่า “การค้า” เอาไว้หมายความว่า การประกอบธุรกิจเพื่อการค้าหรืออะไรพวกนั้น เมื่อมีบัญญัติศัพท์คำว่า “การค้า” ขึ้นแล้ว ประมวลรัษฎากรจึงไม่ได้ใช้คำว่า “ค้า” ในรูปกริยา ใช้ว่า การค้า ในรูปนาม เมื่อการค้าเป็นรูปนาม

แล้วจึงต้องเติมคำว่า “ประกอบ” เพื่อให้อ่านว่า ประกอบการค้า กลายเป็นคำกริยา ซึ่งในที่สุดข้าพเจ้าคิดว่าในภาษาไทย เราจะพูดว่าค้าหรือพูดว่าประกอบการค้า มันก็หมายความว่าถึงคำนั้นเอง เพราะเหตุฉะนั้น กรมการศึกษาก็ใช้คำว่า “ค้า” ในรูปกริยา คือห้ามมิให้ผู้ใดค้า คำว่า “ค้า” ในที่นี้ในภาษาไทยก็เห็นจะหมายความว่าอยู่แล้ว ไม่ต้องมีบทนิยาม หรือคำอธิบายอะไร “ค้า” ก็หมายความว่าประกอบกิจการอะไรอันใดอันหนึ่งเป็นกิจจะลักษณะโดยปกติจื้อมาแล้วก็ขายไป ไม่ใช่ว่าพ่อแม่ให้มา หรือรับมรดกมา แล้วก็ไม่ต้องการจะเก็บไว้ หรือมีผู้มาให้ราคาสูงเป็นของดีได้สูงต่างก็มากก็ขายไป เช่นนี้ในภาษาไทยก็ไม่เรียกว่า “ค้า” ถ้าหาก นาน ก. มีรถยนต์สักคันหนึ่งไปซื้อเขามา มีคนมาขอซื้อต่อ แม้จะขอซื้อในราคาสูงกว่าก็ขายไปเช่นนี้ ในภาษาไทยก็ไม่ได้หมายความว่าค้า เป็นธรรมดาอยู่เอง คำว่า “ค้า” ปังอยู่ในตัวชัด เพราะฉะนั้นบอกว่า คำว่า “ประกอบการค้า” ก็หมายความว่าค้า คือกลายเป็นคำกริยาในตัวเอง กรมการศึกษาก็เห็นว่าถึงจะใช้คำว่า “ประกอบการค้า” ก็ไม่ได้ ทำให้คืออะไรขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำว่า “การค้า” เป็นบทวิเคราะห์ของประมวลรัษฎากร ซึ่งมีความหมายเป็นพิเศษเกี่ยวกับการเก็บภาษี ถึงจะเอาคำว่า “ประกอบ

การคำ” ก็มิไปจากประมวลวิภาษามาใช้
ในพระราชบัญญัตินี้ ก็มิได้หมายความว่า
จำต้องตีความคำว่า “ประกอบการคำ”
เหมือนอย่างประมวลวิภาษกร นี่เป็นหลัก
นิติศาสตร์ ที่ให้บัญญัติเอาไว้เพื่อประ-
โยชน์พระราชบัญญัติใดก็ตามที่ความตามพระ-
ราชบัญญัตินั้นโดยเฉพาะ เพราะฉะนั้น
กรรมวิธีการคำที่ว่าท่านสมาชิกเสนอมานั้น
แม้ว่ากรรมวิธีการจะรู้สึกชอบคุณในเจตนา
ที่ก็ตาม แต่คิดว่า ไม่ทำให้ความหมาย
เปลี่ยนแปลง

นายสมภพ โหตระกิตย์ : กระผม
ยังคิดใจอยู่คำอธิบายคือยังไม่เห็นห้องด้วย
กับคำอธิบายของท่าน ที่อธิบายเรื่องคำว่า
“คำ” ก็จะต้องหมายถึงผู้ที่มีอาชีพ หมายถึง
ถึงทำไร กระผมเห็นว่าคำว่าคำนี้ใครคำที่
เป็นเรื่องเท่าเดิม อย่างคำสุภาพหรือคำ
กล่าวพระร่วงที่ว่า ใครใคร่คำมีคำ ใครใคร่
คำข้างคำ อันนี้ก็มองเห็นว่าไม่ใช่เป็นข้าง
ที่เราเข้ามาเพื่อจะคำ อาจจะเป็นของเรา
เองเราก็บอกได้ เพราะฉะนั้นกระผมเห็นว่า
ความหมายของคำว่าคำนี้ ถ้าอ่านตาม
สภาพนี้แล้วห้ามมิให้ผู้ใดคำใคร ๆ ก็คำ
ไม่ได้ ต้องไปขออนุญาตเสียก่อน ก็จะมี
เข้าใจอย่างที่กรรมวิธีการเข้าใจนั้น กระผม
เกรงว่าจะไม่ใช่เช่นนั้น ความลำบากอาจ
จะเกิดขึ้นแก่ประชาชน อย่างพวกเลี้ยงนก
เขาหรือคนกระหา ถ้าหากว่าต้องการจะ
ขายไปบ้างถ้าจะพิจารณาตามกฎหมายแล้ว

ก็อาจจะผิดได้ เพราะเหตุว่าไม่ไปขอ
อนุญาตเสียก่อน ถ้าจะไปขออนุญาตก็ต้อง
เสียค่าอนุญาตเท่ากับพวกพศกษาชีพที่ขาย
อยู่กระผมมีความห่วงเช่นนี้จึงคิดว่าควรจะ
ได้ทำต่อคำใดที่จะแสดงให้เห็นว่ามุ่งหมาย
ถึงที่จะไปบังคับแก่บุคคลที่มีการประกอบ
อาชีพค้าขายจริง ๆ บุคคลใดถ้าหากว่าเป็น
การค้าขายครั้งคราวแล้วไม่อยู่ในข่ายบังคับ
นี้ กระผมคิดว่าเช่นนั้น

พระยาอรธการีย์ยัมพันธ์ (ประธาน
กรรมวิธีการ) : ในการที่ท่านสมาชิกจะ
ขอแก้คำว่า “คำ” เป็นคำประกอบการค้า
นี้ ท่านสมาชิกกับกรรมวิธีการก็มีความเห็น
ตรงกันอยู่ข้อหนึ่ง คือเราใช้คำนี้ก็เพื่อจะ
ไม่ให้ไปเกินความถึงการค้าที่คนมีอะไรอยู่
แล้วก็ขายไปชั่วคราวชั่วคราว นี้เราไม่
ประสงค์ นี่เป็นความเห็นที่ตรงกัน แต่ว่า
ถ้าหากว่าจะแก้คำว่า “คำ” นี้ไปใช้คำว่า
“ประกอบการค้า” แล้ว กรรมวิธีการรู้สึก
ว่าจะไปไกลมากกว่าความที่เราต้องการ
กล่าวคือว่า คำว่าคำนี้มีก็หมายความว่าอยู่
แล้วว่าไม่ใช่เป็นการจำหน่ายไปอย่าง
ธรรมดา คือต้องกระทำไปแต่ลักษณะที่จะ
ต้องหากำไรด้วย เข้าใจแต่เพียงนี้ก็เป็น
เพียงพอแล้ว ถ้าเราจะใช้คำว่าประกอบ
การค้าลงไปแล้วกรรมวิธีการรู้สึกว่ามีจะ
ไปมากกว่านั้น กล่าวคือในการที่ขายไป
โดยหวังกำไรแก่ครั้งหนึ่งหรือสองครั้งนั้น
จะไม่เป็นการผิดไปและต้องเป็นการประ-

LIERT

กอบการคำคือทำเป็นกิจลักษณะ และเป็นการที่ทำการในทางนี้ทีเดียว ซึ่งกรรมวิธีการคิดว่าไม่ควรจะไปถึงขั้นนั้น กล่าวคือผู้ใดจะไปกระทำการค้าเนื้อสัตว์ป่าคุ้มครองชนิดที่ ๑ นี้แล้ว แม้จะได้กระทำโดยครั้งหนึ่งหรือสองครั้ง ซึ่งเป็นการค้าควรจะ เป็นความคิดไม่ควรถึงกับว่าจะต้องตั้งเป็นกิจการประกอบการค้าทีเดียว มีกรรมวิธีการประสงคเช่นนั้น ทั้งนี้แล้วแต่สถาน คือถ้าหากว่าสถานเห็นว่าควรจะทำเช่นนั้น ต่อเมื่อได้ตั้งเป็นกิจการขึ้นและทำเป็นลำ เป็นอันจริง ๆ แล้วก็ใช้คำว่าประกอบการ คำได้ แต่ว่าถ้าหากว่าสถานเห็นว่าสัตว์ป่าคุ้มครอง ประเภทที่ ๑ ซึ่งห้ามไม่ให้คน ทำให้ตายในสมควรถือจะห้ามคนที่เขาเนื้กมาขายเพื่อทำไร ต้องการจะห้ามเช่นนั้นแล้ว ก็ใช้คำว่าการค้าอย่างที่มีกรรมวิธีการได้ไซ้มา นี้ ทั้งนี้แล้วแต่สถานที่จะวินิจฉัย กรรมวิธีการเห็นว่าสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๑ นี้ เมื่อเราห้ามไม่ให้คนทำให้ตายแล้ว เราก็จะตั้งกีดกันที่จะไปทำให้คนทำให้มันตาย ด้วยกล่าวคือว่า ถ้าใครเอาเนื้อมาขายได้ กำไรแล้ว มันก็เป็นเหตุชักชวนให้คนไปทำให้สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๑ ตาย เพื่อเอาเนื้อมาขายเพื่อเอาทำไร กรรมวิธีการ จึงคิดว่าควรที่จะห้ามไม่ให้คนกระทำเช่นนี้ เพื่อที่จะทำให้สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๑ ตาย แต่ไม่ถึงกับว่าจะห้ามไปในขนาดใหญ โดถึงกับว่าต้องตั้งเป็นกิจการประกอบกิจ

การเป็นลำเป็นสันซึ่งถึงขนาดนั้นแล้วจะไม่สมประสงค์ กล่าวคือว่า อย่างจะมีคนก็ ไปยิงสัตว์มาเพื่อเอามาขายเป็นครั้งเป็นคราวก็ได้ ก็เป็นการไม่คิดไป ซึ่งเราไม่ประสงค์เช่นนั้น

ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ: ก็คิดใจหรือไม่

นายสมภพ โหตระกิตย์: คิดใจ

ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ: ถ้าคิดใจ ผมจะได้ขอมติที่ประชุม

นายสมภพ โหตระกิตย์: ก็คือผมเห็นว่ามาตรา ๑๓ ทวินั้น เป็นเรื่องการค้า สัตว์ป่าคุ้มครอง คืออาจจะเป็นสัตว์ที่มีชีวิตก็ได้ ไม่ใช่หมายความว่าถึงเนื้อสัตว์ ซึ่งสัตว์ป่าคุ้มครองมีประเภท ๑ ประเภท ๒ นั้นอาจจะมิสัตว์บางประเภทที่ประชาชน เขาชอบเลี้ยงเช่นลาจะเห็นนกเขา นกกระทาหรือกระจะอะไรต่าง ๆ ซึ่งเฉพาะนกเขานั้นประชาชนอาจจะทำการซื้อขายกันได้ในเวลานี้เป็นผู้เช่นนั้นแล้ว เพราะฉะนั้นในการห้ามมิให้ผู้ใดค้า กระผมเห็นว่าเนื้อสัตว์บาง คำว่า “ค้า” นี้เสมือน คำว่า “ขาย” เพราะฉะนั้นใครจะขายกันไปแล้ว ถ้าหากว่าโดยปกติชาวบ้านอาจไม่ทราบถึงกฎหมายฉบับนี้ อาจทำการขายกันไปโดยไม่รู้ มาขออนุญาตก็มีความผิด ผมเป็นห่วงอยากจะทำเพื่อให้เห็นชัดว่า มันหมายถึงพ่อค้าจริง ๆ ไม่ใช่ราษฎรที่ทำการซื้อขาย ซึ่งเจตนาของผมก็ตรงกับ

LIART

กรรมวิธีการ แต่เป็นเรื่องของถ้อยคำ กระ-
ผสมจึงขอเสนอยืนยันว่าอยากจะชก ให้ใช้
คำว่า “ประกอบการค้า” ดังที่ทาง
กรรมวิธีการได้แสดงไว้แล้ว

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ : มี
ท่านผู้ใคร่รับรองหรือไม่

(มีสมาชิกรับรอง)

นายสมภพ โหตระกิตย์ : คือว่าใช้
คำว่า “ประกอบการค้า” แทนคำว่า “ค้า”

**หลวงประกอบนิติสาร (กรรมวิธี-
การ) :** ผมสงสัยในฐานะสมาชิก ไม่ใช่
ในฐานะกรรมวิธีการ คือข้อบังคับมีว่าสิ่ง
อะไรที่กรรมวิธีการแก่ สมาชิกอภิปรายได้
และอภิปรายได้เพียงว่าให้กลับคืนสู่ร่างเดิม
หรือเป็นไปตามกรรมวิธีการเท่านั้น การที่
มาแก้ไขกรรมวิธีการนี้ ผมคิดว่าข้อบังคับ
ไม่ได้อำนวยความสะดวก

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ :
สำหรับมาตรานี้เป็นมาตราที่กรรมวิธีการ
เพิ่มขึ้นใหม่

**หลวงประกอบนิติสาร (กรรมวิธี-
การ) :** ถูกแล้ว กรรมวิธีการเพิ่มขึ้น
สิทธิสมาชิกคือ ไม่ยอมให้กรรมวิธีการเพิ่ม
แต่กรรมวิธีการเพิ่มว่า ก. และขอแก้ไขข.
ก็กลายเป็นว่าสมาชิกเป็นกรรมวิธีการ ไป
ข้อบังคับว่าอย่างนั้นจริง ๆ ครับ บอกว่า
ถ้าเห็นสิ่งที่กรรมวิธีการแก้ไข ก็ลักษณะ
กรรมวิธีการเพิ่มขึ้นเป็นการแก้ไขอย่างหนึ่ง
คือแก้ไขร่างเดิม ร่างเดิมไม่มี เมื่อเพิ่มขึ้น

หมายความว่า ช่องว่างที่ไม่มีกรรมวิธีการ
ก็ไปให้มีขึ้น ตามข้อบังคับที่ว่าทาง
กรรมวิธีการแก้ไขสมาชิก มีสิทธิอภิปราย
และอภิปรายให้เป็นไปในทางให้คืนสู่ร่าง
เดิมหรือ เป็นอย่างกรรมวิธีการเท่านั้น ๒
อย่าง ไม่ใช่ไปแก้ไขร่างกรรมวิธีการ นี่เป็น
ข้อบังคับ เว้นแต่จะสงวนคำแปรญัตติไว้
เมื่อผู้สงวนคำแปรญัตติไว้ก็อภิปรายให้เป็น
ดังที่ตัวแปรญัตติไว้

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ : คือ
ว่าผมขอมติที่ประชุมว่าสำหรับมาตรา ๑๓
ทวิ ซึ่งกรรมวิธีการได้เพิ่มขึ้นนี้ ทาง
สมาชิกเห็นสมควรว่าจะเพิ่มตามที่กรรมวิธี-
การมีไว้อย่างร่างนี้หรือว่าจะไม่เพิ่ม ท่าน
ผู้ใดเห็นว่าควรจะเป็นไปตามที่กรรมวิธีการ
ได้เพิ่มขึ้น โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ : ท่าน
ผู้ใดเห็นว่าควรคัดออก คือไม่ควรจะเพิ่ม
โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ : เป็น
อันว่ากันไปตามที่กรรมวิธีการได้เพิ่มขึ้น
ใหม่

**นายประเสริฐ บัณฑิตสุนทร (ผู้-
รักษาการในตำแหน่งเลขาธิการสภาฯ) :**
มาตรา ๑๕ มีการแก้ไข มาตรา ๑๕ ทวิ
กรรมวิธีการเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๑๕ กรรมวิ-
ธิการที่คัดออกทั้งมาตรา มาตรา ๑๖ กรรมวิ-

LIERT

ธิการคัดลอกทั้งมาตรา มาตรา ๑๗ มีการแก้ไข

นายมาลัย ชูพินิจ : สำหรับมาตรา ๑๗ ในการที่กรมการอาหารได้แก้ไขขึ้นใหม่นี้กระผมรู้สึกว่าจะเข้าใจความหมายหรืออาจจะคลาดเคลื่อนก็ได้ที่ว่าผู้ใดมิใช่ในครอบครอง ซึ่งเนื้อหาของสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๒ ในระหว่างระยะเวลาห้ามล่า ถ้าเป็นเนื้อหาของสัตว์ที่ยังสตกอยู่หรืออาจใช้เป็นอาหารอย่าง เนื้อสด ได้ ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้นั้น ได้ล่าสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๒ ซึ่งคนมีเนื้อไว้ในครอบครองนั้นโดยทำการล่าในระหว่างระยะเวลาห้ามล่า อันนี้ที่จริงเมื่อได้มีการห้ามล่าแล้วไปปรากฏว่ามีเนื้อสด หรือที่จะประกอบเป็นอาหารสดได้นั้น ถ้าหากว่ามันเกี่ยวกับเวลาแล้วตามธรรมดา ก็อาจจะเป็นไปได้ตามนี้ได้ แต่เวลานี้ในสมัยนี้บางที่เมื่อเราได้มีการล่าสัตว์ เนื้อนั้นอาจจะเก็บได้เป็นเวลานาน เพราะว่ามีสมัยวิทยาศาสตร์อย่างนี้ ตู้เย็น ห้องเย็นอะไรก็มีอยู่ อันนี้เพื่อข้อเท็จจริงกระผมก็อยากจะขอเสนอไว้เป็นข้อสังเกตด้วยว่ามันไม่ตรงตามข้อเท็จจริงว่าเนื้อนั้นจำเป็นจะต้องล่าในระหว่างที่ได้มีการห้ามล่า แต่อาจจะก่อนหรืออาจจะได้จับอนุญาตให้ล่าไว้แล้ว และมีเนื้อไว้ก่อนที่จะห้ามล่าอยู่ได้เป็นเวลาที่เดือนสองเดือนหรือสามเดือนก็ได้ อันนี้ขอให้เป็นข้อสังเกตไว้ด้วยซึ่งเกี่ยวกับข้อเท็จจริง

พระยาอรุณการวิชัยพันธ์ (ประธานกรมการอาหาร) : ก็เพื่อที่จะมีความเข้าใจกันดีและไม่เข้าใจผิดไป กรมการอาหารก็อยากจะแสดงให้เห็นสภานี้ ได้ทราบความประสงค์ กรมการอาหารที่ได้แก้ไขเช่นนี้ด้วย คือการร่างของรัฐบาลนี้เมื่อเจ้าหน้าที่ได้กำหนดระยะเวลาห้ามล่าส่งไปแล้วว่าให้ห้ามล่าสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๒ ตั้งแต่วันนั้นถึงวันนั้น และถ้าวัน ๑๕ วันนั้นก็ตั้งแต่วันเริ่มห้ามแล้วถ้าผู้ใดมิใช่ในครอบครองซึ่งเนื้อหาของสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๒ ก็ถือว่าผู้นั้นกระทำความผิดทีเดียว กล่าวคือว่ามีโทษตามมาตราข้างท้ายที่ปรากฏอยู่ว่าผู้ใดละเมิดมาตรา ๑๗ มีความผิด ซึ่งหมายความว่าถ้าเวลา ๑๕ วันผ่านไปแล้ว ใครมีเนื้อสัตว์ป่าคุ้มครองแล้วเป็นความผิดทีเดียว ซึ่งกรมการอาหารรู้สึกว่าเป็นการรุนแรงเกินไป และความประสงค์ที่สร้างมาตรานี้ขึ้นก็เพื่อว่าในระยะเวลาห้ามล่านั้นต้องการที่จะไม่ให้ใครไปทำการล่าสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๒ จริง ๆ เพราะฉะนั้นถ้าใครมีเนื้อมีอะไรอยู่ซึ่งมีการลงโทษกัน แต่ว่าการลงโทษนี้เป็น การรุนแรงเกินไป กรมการอาหารจึงเห็นว่าไม่ควรที่จะใช้ปัจจัยถึงแค่นั้น ควรเพียงว่าถ้าผู้ใดมีเนื้อสัตว์ป่าคุ้มครองก็เพียงสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้นั้นได้ล่าสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ ๒ มากเป็นการเพียงพอแล้ว คดีให้โอกาสเขาแก้ตัวได้ว่าเขาได้เนื้อมาโดยที่เขาไม่ใช่เป็นผู้

LIRT

กล้า ซื่อมาหรือคะโรมอย่างที่ท่านสมาชิก ท่านซึ่งใจว่าเขาอาจจะ มีอยู่โดยชอบก็ได้ นี่เขาจะได้มีโอกาสแก้ตัวได้ ถ้าจะไปบัญญัติที่เดี่ยวย่างร่างของรัฐบาล คือให้เป็น ความผิดที่เดี่ยวก็นับการรุนแรงไป ด้วย เหตุนี้กรรมการจึงได้แก่งมาเพียงว่าใน การมีนี้ ไม่มีควมผิดหรือก ถ้าเขาพิสูจน์ ได้ว่าเขามีมาโดยชอบด้วยกฎหมาย กล่าว คือว่าไม่ใช่ไปอิงมา

นายประเสริฐ บัณฑิตสุคนธ์ (ผู้- วิชาการในตำแหน่งเลขาธิการสภาฯ) : หมวด ๓ การกำหนดขอบเขตและสถานที่ซึ่ง ห้ามมิให้ล่าสัตว์ป่าและการควบคุมเขตห้าม ล่าสัตว์ป่า มาตรา ๑๘ มีการแก้ไข มาตรา ๑๘ มีการแก้ไข มาตรา ๒๐ มีการแก้ไข มาตรา ๒๑ มีการแก้ไข มาตรา ๒๒ มีการแก้ไข มาตรา ๒๓ มีการแก้ไข มาตรา ๒๓ ทวิ กรรมการเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๒๔ มีการ แก้ไข มาตรา ๒๕ กรรมการตัดออกทั้ง มาตรา หมวด ๔ คณะกรรมการที่ปรึกษา การสงวนและการคุ้มครองสัตว์ป่า มาตรา ๒๖ มีการแก้ไข มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๒๘ มีการแก้ไข มาตรา ๓๐ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓๑ มี การแก้ไข มาตรา ๓๒ มีการแก้ไข หมวด ๕ เบ็ดเตล็ด มาตรา ๓๓ มีการแก้ไข มาตรา ๓๔ มีการแก้ไข มาตรา ๓๕ มีการ แก้ไข มาตรา ๓๖ มีการแก้ไข หมวด ๖ บทกำหนดโทษ มาตรา ๓๗ มีการแก้ไข

มาตรา ๓๗ ทวิ กรรมการเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๓๘ มีการแก้ไข มาตรา ๓๙ มีการ แก้ไข มาตรา ๔๐ มีการแก้ไข มาตรา ๔๑ มีการแก้ไข มาตรา ๔๒ มีการแก้ไข มาตรา ๔๓ มีการแก้ไข มาตรา ๔๔ มีการ แก้ไข มาตรา ๔๕ มีการแก้ไขบท เฉพาะ กาล มาตรา ๔๕ ทวิ กรรมการแก้ไขเพิ่ ขึ้นใหม่

พลเอก พระประจนบัณเฑาะ : ผม- ขอประทานโทษ คือเมื่อถึงมาตรา ๔๔ ผม- ได้ยกมือแล้ว แต่บังเอิญไม่ได้หันมองเลย ต้องผ่านไป สภากจะหยุดยั้งถึงมาตรา ๔๔ เกินเรื่องที่ผ่านมาในขณะที่ผมได้ยกมือแล้ว คือมาตรา ๔๔ ในร่างเดิมบอกไว้ คือใน เรื่องที่ทำให้หลักเขต ป้าย เครื่องหมาย ซึ่ง เจ้าพนักงานได้จัดขึ้น เคลื่อนที่ สบเลื่อน หรือเสียหาย ไร้ประ โยชน์ เดิมกำหนดว่า จำคุกเพียง ๑ เดือน ปรับไม่เกิน ๑ พันบาท กรรมการได้แก้จำคุกไม่เกิน ๒ ปี ปรับ ไม่เกิน ๒ พันบาท ผมอยากจะทำว่า ทำไม่ถึงแก้สูงเกินไปอย่างนี้ ออกขอทราบ เหตุผล

พระยาอรณการีย์นิพนธ์ (ประธาน กรรมการธิการ) : ตามที่กรรมการได้แก้ไข ของมาตรานี้ก็ให้สูงขึ้นก็โดยเหตุที่ว่า การ กระทำให้หลักเขตหรือป้ายหรือเครื่องหมาย ซึ่งเจ้าพนักงานจัด ให้มีไว้สบเลื่อนหรือเสียหาย หรือเคลื่อนที่นี้ ถ้าหากว่าไม่มีมาตรานี้แล้วก็จะต้องไปลงโทษตามประมวลกฎ-

LIART

หมายอาญา ซึ่งมีโทษจำคุกไม่เกิน ๓ ปี เมื่อเรามาบัญญัติขึ้นใหม่ในพระราชบัญญัตินี้ ก็โทษนั้นไม่ควรจะให้แตกต่างกันมากมายนัก กล่าวคือว่าเราจะเอาโทษน้อยลงมาก็ควรจะน้อยลงมาจากสมควร การกระทำผิดอย่างนี้ ตามประมวลกฎหมายก็มีโทษจำคุกถึง ๓ ปี ก็เพราะเหตุฉะนั้นตามร่างของรัฐบาลที่ให้จำคุกไม่เกิน ๑ เดือนนี้เป็น การที่เอาโทษหนักลงมามากเหลือเกิน ซึ่งผิดไปจากหลักของประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งวางโทษไว้ถึง ๓ ปี นี้กรรมการจึงแก้ไขขึ้นไปเพื่อให้ใกล้เคียงกัน คือให้จำคุกไม่เกิน ๒ ปี ซึ่งก็ยิ่งน้อยกว่าที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา

พลเอก พระประจวบปัจฉิม : คือความจริงสำหรับโทษในเรื่องนี้โดยเฉพาะก็คือว่าถ้ามีกจะลงโทษแก่ผู้ที่ชุกชานหรือผู้ที่มีมือไม่อยู่สูงเท่านั้น เพราะฉะนั้นผมคิดว่าตามร่างรัฐบาลที่ร่างมาเดิมนั้น เพียงจำคุกไม่เกิน ๑ เดือน ปรับไม่เกินหนึ่งพันบาทนี้ รู้ดีว่าเป็นการรุนแรงพออยู่แล้ว เพราะฉะนั้นผมยังอยากจะขอยืนยันว่า ขอให้เป็นไปตามร่างเดิม

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ : ผมขอมติต่อที่ประชุมว่า สมควรจะแก้ตามที่กรรมการแก้ไข หรือว่าจะเอาไว้อย่างร่างเดิม ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะเป็นไปตามที่กรรมการแก้ไข โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๕ คน)

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ : ท่าน

ผู้ใดเห็นว่าควรจะเอาไว้อย่างร่างเดิม โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒ คน)

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ : เป็นอันว่าที่ประชุมลงมติให้เป็นไปตามที่กรรมการแก้ไข

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (วิชา การในตำแหน่งเลขาธิการสภาฯ) มาตรา ๔๕ ทวิ กรรมการแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๔๖ กรรมการจัดการคัดลอกทั้งมาตรา บัญชีสัตว์ป่า มีการแก้ไข อัตราค่าธรรมเนียม มีการแก้ไข

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ : จบ การพิจารณาในวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปเป็นการพิจารณาในวาระที่ ๓ ข้าพเจ้าขอมติที่ประชุมว่าสมควรจะประกาศใช้ร่างพระ- บัญญัติฉบับนี้เป็นกฎหมายได้หรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นว่าสมควรที่จะประกาศให้เป็น กฎหมายได้ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนใหญ่)

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ : เป็นอันว่าที่ประชุมลงมติให้ประกาศใช้ร่างพระ- ราชบัญญัติฉบับนี้เป็นกฎหมายได้

ระเบียบวาระที่ ๖ รายงานการประชุมมา เบ็ดเสร็จรายงานการประชุมลับ ซึ่งคณะ กรรมการสภาสามัญพิจารณาเบ็ดเสร็จรายงาน การประชุมลับพิจารณาเสร็จแล้ว

LIART

(สั่งเหมาย)

ที่ ๑๐๐๑/๒๕๐๓

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๓

เรื่อง รายงานการพิจารณาเปิดเผยแพร่รายงานการประชุมลับ

กรวยเรี่ยน ประธานสภาผู้ร่างรัฐธรรมนูญ

สิ่งที่ส่งมาด้วย บันทึกรายงานการพิจารณาเปิดเผยแพร่รายงานการประชุมลับของคณะกรรมการ
ธิการ ๑ ฉบับ

ตามที่ที่ประชุมสภาผู้ร่างรัฐธรรมนูญในฐานะเป็นรัฐสภาทำหน้าที่นิติบัญญัติได้
ลงมติทั้งการมาธิการสามัญพิจารณาเปิดเผยแพร่รายงานการประชุมลับขึ้นคณะหนึ่ง ประกอบด้วย
ด้วย

๑. หลวงวุฒิศักดิ์เนตินาท	เป็น ประธานกรรมการ
๒. นายกมล พหลโยธิน	
๓. พลโท ชลอ จารุกุล	
๔. พันเอก เด็ดชัย ทองสิงห์	
๕. พลอากาศโท เทพ เกษมณี	
๖. พลอากาศตรี วงศ์ ธนอมกุลบุตร	
๗. พันเอก ประจวบ สุนทรางกูร	
๘. พลโท วิชัย พงศ์อนันต์	
๙. พลเรือโท สวัสดิ์ ภูติอนันต์	
๑๐. นายพันตำรวจเอก สำราญ กวักศิริ	
๑๑. นายพลตำรวจตรี ฉัตร หนูเหล็ก	เป็น เลขานุการกรรมการ

บัดนี้ คณะกรรมการได้พิจารณารายงานการประชุมลับของสภาผู้ร่าง
รัฐธรรมนูญ ครั้งที่ ๗๕ วันพฤหัสบดีที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๐๓ แล้ว เห็นว่าสมควรเปิดเผยได้
จึงกราบเรียนมาเพื่อท่านจักได้ดำเนินการต่อไป.

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง
(ลงชื่อ) วุฒิสักดิ์เนตินาท
(หลวงวุฒิศักดิ์เนตินาท)

ประธานกรรมการเปิดเผยแพร่รายงานการประชุมลับ

LIRT

รายงานการพิจารณาเปิดเผยรายงานการประชุมลับ

ตามที่ที่ประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญในฐานะรัฐสภาทำหน้าที่นิติบัญญัติ ครั้งที่ ๕ วันพฤหัสบดีที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๒ ได้ลงมติตั้งกรรมาธิการสามัญพิจารณาเปิดเผยรายงานการประชุมลับของสภาร่างรัฐธรรมนูญชั้นคณะหนึ่ง ประกอบด้วย

๑. หลวงวุฒิศักดิ์เนตินาท เป็นประธานกรรมาธิการ
๒. นายมงคล พหลโยธิน
๓. พลโท ชลอ จารุกุลส.
๔. พันเอก เขิกชัย ทองสิงห์
๕. พลอากาศโท เทพ เกษมุตติ
๖. พลอากาศตรี วงศ์ ถนอมกุลบุตร
๗. พันเอก ประจวบ สุนทรวงูร
๘. พลโท วิชัย พงศ์อนันต์
๙. พลเรือโท เหวสต์ ภูคือนันต์
๑๐. นายพันตำรวจเอก สำราญ ทรัพย์ศิริ
๑๑. นายพลตำรวจตรี ฉัตร หนูนภักดิ์ เป็นเลขานุการกรรมาธิการ

คณะกรรมาธิการ ได้พิจารณารายงานการประชุมลับของสภาร่างรัฐธรรมนูญ ครั้งที่ ๗๕ วันพฤหัสบดีที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๐๓ เรื่อง ขอรับความเห็นชอบในการแต่งตั้งคณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์ ที่ประชุมได้ลงมติเห็นร่วมกันว่าสมควรเปิดเผยได้.

(ลงชื่อ) นายพลตำรวจตรี ฉ. หนูนภักดิ์

(ฉัตร หนูนภักดิ์)

เลขานุการ

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ : คือ คณะกรรมาธิการได้พิจารณารายงานการประชุมลับของสภาร่างรัฐธรรมนูญ ครั้งที่ ๗๕ วันพฤหัสบดีที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๐๓

เรื่องขอรับความเห็นชอบในการแต่งตั้ง คณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์ ที่ประชุมได้ลงมติเห็นร่วมกันว่า สมควรเปิดเผยได้ มีท่านผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นบ้าง

๔๔๒

LIRT

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น) ธิการได้เสนอข้อที่ประชุมนี้
ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ: ไม่มี สำหรับระเบียบวาระการประชุมวันนี้
ถือว่าที่ประชุมนี้เห็นชอบตามที่คณะกรรมการ หมดยกแล้ว ขอเลิกประชุม.

เลิกประชุมเวลา ๑๐.๕๐ นาฬิกา.

คณะกรรมการตรวจสอบรายงานการประชุม

เจริญ บัณฑิตโร	โสมเหลา สืพลากร	ผู้จกรายงาน
นาวาอากาศโท มานะ สังขวิจิตร	ฉันทนา ชานเปี่ยม	„
พ.อ. จ. ธนะโชติ	อุทุม พลอยสังวาลย์	„
พล.ร.ท. ศรี คาวราช	สุพงศ์ ศิริพูนเกียรติ	„
พล.ท. กฤษ ภูธเนพันธ์	ธนู นุตยวิงก์	„
มาลัย ชูพินิจ	จำวงศ์ ใจอ่อนนุ่ม	„
	แส้ว หมูพัยักษ์	„
	สินธุ์ชัย ช่อสัคย์ดี	„

ตรวจแล้ววันที่ ๑๔ / พ.ค. / ๐๓

ดูขันธ์ จิตรถึก

หัวหน้าแผนกรายงานการประชุม
ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ
หัวหน้ากองการประชุม
ประเสริฐ นีทมะสุคนธ์
รองเลขาธิการ ฯ
เจริญ บัณฑิตโร
เลขาธิการสภา ฯ

พล.อ. ศ. สุทธิสารณกร
ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ

